

Jamsai

乘

ราชัน

ใต้อาณัติ

龍

3

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เอ๋อเหมย 峨嵋 เจียน
อวี๋ เปา

ทดลองอ่าน

คือทุกสิ่งที่มีชีวิตจิตใจด้วยกัน

“โยวโยว ข้าเอง ไม่ต้องกลัว”

ไม่ต้องกลัว?!

ไม่กลัวก็แปลกแล้ว!

จินโยวโยวออกแรงดันพลังร้องเสียงเบา “คนเลว! ท่านปล่อยข้าเดี๋ยวนี้ละ!”

เหยียนตี้ไม่สะทกสะท้าน กลับยิ่งออกแรงกดดันนางแน่นกว่าเดิม เขาก็มองหน้าลงสูดกลิ่นหอมกรุ่นของนางอย่างชื่นใจ รู้สึกว่ากลิ่นของนางทำให้เขาเมามายอย่างบอกไม่ถูก

คิดไม่ถึงว่าจะได้เจอกับนางมารน้อยที่ทำให้เขาคิดถึงอยู่ทุกวันนี้ ประเสริฐแท้!

ได้ตระกองกดดันนางในอ้อมแขนอีกครั้ง เหยียนตี้ถึงได้ค้นพบว่าเขาคิดถึงนางมากเพียงไร ร่างกายและหัวใจเขาล้วนปรารถนาในตัวนางอย่างแรงกล้า

หากมิใช่มีด้ายร้อยโหวกเหวกทำลายบรรยากาศอยู่ข้างๆ ถ้ามิใช่เวลาและสถานที่ที่ไม่เหมาะสม เขาก็อยากจะบดขยี้ให้นางจมหายเข้าไปในกายตนเองเสียตอนนี้เลยจริงๆ

มากกว่ารัก ราชนิเวศน์ 3

เอื้ออภัย เขียน อวี แปล

Published originally under the title of 《乘龍》(Cheng Long)

Copyright © 峨嵋(E mei)

Thai edition rights under license granted by 峨嵋(E mei)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2627-4

ภาพประกอบ 寂山有欢

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรพักตรพิมาน

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พินพูน

กระดาษปกนอมสลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เพลอแป็บเดียว ราชันได้อาณัติเล่ม 3 ก็มาอยู่ในมือของท่านนักอ่านแล้วนะคะ
บุรุษผู้มีใบหน้าน้ำแข็งอย่างเหียนตี้ ยามระเบิดกองไฟที่กักเก็บไว้นานในเขต
หวงห้ามเป็นอย่างไรกันบ้างคะ ใครที่บอกว่า 'ท่านเอ๋อเหมย' ไม่มีจาก 'เร้าร้อน'
ในนิยายหรอก ต้องเอาเรื่องนี้ไปให้เขาอ่านเลยคะ

ในเล่มนี้การฝึกตนของฉินโยวโยวไม่อาจใช้วิธีการฝึกแบบเดิมๆ ได้อีก มีเพียงการ
'เติมตะบะ' จากผู้เป็นสามีนางจึงจะเลื่อนขั้นได้เท่านั้น ทว่าสามีผู้รักนางยิ่งจน
ชื่อเสียงเรื่อง 'รักถนอม' ที่เขามีต่อนางขจรขยายไปทั่วทั้งเมืองกลับไม่ได้รักนางจริง
อย่างที่คิดไว้ เขาถึงกับกล้าทำความผิดลับหลังนาง รอบนี้แม้แต่หน้าเขา นางก็
ไม่ยอมมอง!

เล่มนี้ฉินโยวโยวไม่ใช่หญิงสาวแสนซื่อที่หลอกได้ง่ายเหมือนเล่มแรกแล้วนะคะ
อยากรู้จริงเชื่อว่าเหียนตี้ไปก่อความผิดอะไรไว้ แล้วเขาจะจัดการ 'ทวงคืน'
พระชายาของตนเองอย่างไร ไหนจะสงครามระหว่างแคว้นที่กำลังปะทุอีก หาก
ท่านนักอ่านอยากรู้แล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ฉินโยวโยว ศิษย์คนเดียวของมือเทพเนรมิตฉีเทียนเล่อ มีรูปโฉมงดงาม เชี่ยวชาญด้านวิชากลไก จดจำใบหน้าคนไม่ได้เป็นคนชอบเอาแต่ใจ
- * เหลียนตี้ ชื่อรองหย่งเล่อ ตำแหน่งเซ่งผิงจินอ๋อง เป็นน้องชายของฮ่องเต้แคว้นเซียงเยวี่ว วรยุทธ์ล้ำเลิศ ไม่เคยพ่ายเอาแต่ทำใบหน้านิ่งไร้ความรู้สึกตลอดวัน
- * ฉีเทียนเล่อ ยอดปรมาจารย์ด้านกลไก ถูกขนานนามว่า ‘มือเทพเนรมิตฉีเทียนเล่อ’ เป็นอาจารย์ของฉินโยวโยว
- * อี้เสี่ยวฮุย สัตว์วิเศษของฉินโยวโยว เป็นกระต่ายหิมะหลงทางสีขาวเทา มีกระเป๋าทรงวิเศษ ชอบกินทุกสิ่งอย่างเอาแต่ใจ ขี้แฉะ
- * กวาด้าจู่ย๋ นักเลี้ยงเสียงศักดิ์สิทธิ์ ลักษณะภายนอกเหมือนอีกามากกว่านกเลี้ยง เชี่ยวชาญการหาข่าว ชอบกินสมอและไขกระดูกของงูกับแมลง
- * จู๋อวินเฟย สัตว์วิเศษของเหลียนตี้ ม้าแดงตัวใหญ่ มีสายเลือดของกิเลน วิ่งเร็วมาก

* เฮ่อซีเงา

เมธอาจารย์ชวี่กวง ศิษย์คนเล็กของเจียงหูเหลียนแห่ง
สำนักเฟิงเสิน เป็นองค์ชายเจ็ดของแคว้นตัวลี

* เฟิงกุยอวี่น

ผู้ฝึกยุทธ์ชั้นหก เป็นคนของสำนักเฟิงเสิน ขอบสวมชุด
สีขาว คอยไล่ล่าจินโยวโยว

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

24

"โยวโยว ยิ้มหน่อย เจ้าทำหน้าบึ้งเพียงนี้ ข้าเห็นแล้วไม่ชิน"
เหียนตี้ยิ้มพลงบรจงหอมแก้มนาง

ฉินโยวโยวแค้นเสียงพูด "เมื่อก่อนท่านก็เอาแต่ทำหน้าบึ้งใส่ข้า
เช่นนี้ ท่านทำได้คนเดียวหรือ!"

ฉินโยวโยวกับเหียนตี้ต้องแอบแนบชิดกัน นางจึงรู้สึกได้ชัดเจนว่า
ตบะของเขากำลังอ่อนลงอย่างรวดเร็วจนทำให้นางอกสั่นขวัญผวา
ตลอดทางจากตำหนักปุฉานมาถึงตำหนักอักษร นางรู้สึกได้ว่าตบะ
ของเขาอ่อนลงไปหนึ่งส่วนในแต่ละก้าว

นางถึงขั้นแน่ใจได้ว่าอีกไม่นานตบะของเหียนตี้จะเหลือใกล้เคียง
กับนาง จากนั้นก็จะกลายเป็นอ่อนด้อยกว่านาง...

เหียนตี้ก็อดฉินโยวโยวพลงกล่าวปลอบ "นับแต่ข้าฝึกเคล็ดวิชา
เทพสำเร็จเป็นต้นมาล้วนประสบเหตุการณ์เช่นนี้ทุกปีจนชินชาแล้ว และ

ข้าก็มีใช้ผ่านมาได้อย่างปลอดภัยหรือ ความลับนี้ต่อให้เจียงหูเลียนรู้ก็
ไม่กล้าเที่ยวป่าวประกาศ เจ้าวางใจได้"

หากเจียงหูเลียนป่าวประกาศออกไป สกุลเหียนเองก็จะประกาศ
เรื่องที่เขารู้จักเคล็ดวิชาประเภทเดียวกันนี้ต่อไปได้ล้าแน่นอน เท่ากับว่า
ตัวเขาเองจะตกอยู่ในภาวะอันตรายคู่เคียงกับเหียนตี้

สำนักเฟิงเลนมิใช่แคว้นเซียงเยวี่ว ไม่มีราชวงศ์คอยกุมอำนาจ
โดยชอบธรรมอยู่ ตำแหน่งเจ้าสำนักเป็นของผู้ที่มีความสามารถมาแต่ไหน
แต่ไร หากความลับนี้ของเจียงหูเลียนถูกเปิดเผย ลำพังแค่คนที่หมาย
ตำแหน่งเจ้าสำนักในสำนักเฟิงเลนก็เพียงพอจะทำให้เขาปวดหัวได้แล้ว

"ถ้าเกิดเขาหาสถานที่ซ่อนตัว แล้วสั่งให้บรรดาลูกน้องของเขา
มาแทนจะทำเช่นไร ยอดฝีมือของสำนักเฟิงเลนมีไม่น้อยเลย" ฉินโยวโยว
ยังคิดยั้งรู้สึกว่ามีความเป็นไปได้มาก

"มิใช่ยังมีกับดักกลไกที่ภรรยารักติดตั้งไว้อยู่หรือไร" เหียนตี้
พยายามปลอมโยนภรรยาตัวน้อยที่เป็นกังวล

นับตั้งแต่วันที่เขาสำเร็จเคล็ดวิชาเทพเป็นต้นมาก็กลายเป็น
เทพสังหารไร้พ่ายในสายตาทุกคนแทบทุกคนต่างหวาดกลัวเขา ฟิงพา
เขา แต่กลับมีน้อยคนนักที่จะสนใจเขา เป็นห่วงเขา แม้ระยะนี้ฉินโยวโยว
จะไม่มีสีหน้าที่ดีให้เขาเท่าไร แต่เขารู้ดีว่านี่เป็นเพราะนางใส่ใจเขายัง
แม้แต่อาการดูดำหน้าดำคร่ำเคร่งของนางก็ยังทำให้เขารู้สึกอบอุ่นหัวใจ
ยิ่งยวด

"คนเลว ไม่ว่าเรื่องอะไรก็เอาแต่อิดๆ เอื้อนๆ ไม่ยอมบอกให้ข้า
รู้ชัดเจนเสียแต่เนิ่นๆ รอผ่านคืนนี้ไปก่อนเถอะ คอยดูว่าข้าจะจัดการท่าน

อย่างไร" ฉินโยวโยวพูดอย่างเขินเขี้ยว นางไม่พอใจยิ่งนักที่เขาเพิ่งมาบอกเรื่องสำคัญถึงชีวิตเช่นนี้กับนางเมื่อไม่กี่วันก่อน ไม่กี่วันมานี้พอนางโมให้ขึ้นมาก็คะใช้เขาต่างที่ลับเขี้ยวลับเล็บ เหยียนตี้กลับลั่นยิ้ม พลางปล่อยให้นางกระทำได้ตามใจ

"เหมือนกับตอนที่อยู่ในเขตหวงห้ามอย่างนั้นหรือ เจ้าไม่ต้องใช้วิชาตริงเส้นเอ็นแซ่แข็งกล้ำเนื้ออะไรเลย ข้ารับรองว่าจะอยู่เนิ่นๆ ให้ความร่วมมือกับเจ้าแน่นอน" เหยียนตี้เป่าลมใส่หูนาง นึกถึงภาพเหตุการณ์ภายในเขตหวงห้ามที่ภรรยาตัวน้อยเลื้อยพันยั่วยวนสารพัดอยู่บนร่างเขาขึ้นมา ก็อดจะร้อนผ่าวไปทั้งตัวไม่ได้

ฉินโยวโยวทั้งคนทั้งเงิน มือหนึ่งบัดกรงเล็บของเขาที่เลื่อนสะเปะสะปะอยู่บนร่างนางออก ก่อนตวาด "นี่มันเวลาอะไรแล้ว ยังมามัวคิดเรื่องพรรคนี้อีก! หมาป่าอะไรคะ!"

เหยียนตี้ส่งเสียงฮัมฮัมในลำคอ ก่อนพูดด้วยรอยยิ้มเจื่อน "เจ้าเบาแรงหน่อย"

คราวนี้ฉินโยวโยวถึงนึกได้ว่าบัดนี้เหยียนตี้มีสภาพมิสู้เมื่อก่อน เพียงแค่ชั่วครู่สั้นๆ ตบะของเขาก็ลดลงต่ำกว่าขั้นเก่าแล้ว ปกตินางสามารถลงไม้ลงมือกับตัวเขาได้โดยไม่ต้องยั้งแรง ตบะของเหยียนตี้ล้าลึก ต่อให้เขายืนเฉยๆ ปล่อยให้นางทุบตี นางก็ยังทำอะไรเขาไม่ได้ แม้แต่รอยขีดข่วน เหมือนกับเกาจุดที่เขาคืนให้เอาง่ายๆ อย่างนั้น

แต่ถ้าตอนนี้นางยังลงมือเต็มแรงอีก เกรงว่าศัตรูยังไม่มา เหยียนตี้คงได้พิการด้วยน้ำมือนางไปเสียก่อน

ฉินโยวโยวทั้งรู้สึกผิดทั้งรู้สึกขบขัน นวดคลึงจุดที่เขาถูกตีให้ "ยังเจ็บ

หรือไม่"

เหยียนตั้ถือโอกาสฟังทั้งร่างลงบนตัวฉินโยวโยว นางกลัวว่าตนเองจะผลอลทำเขาบาดเจ็บ จึงปล่อยให้เขาได้คืบจะเอาศอกโดยไม่ว่าอะไรอย่างทีคิดจริง ๆ

แสดงความอ่อนแอต่อหน้าภรรยาตัวน้อยเป็นครั้งคราวเช่นนี้ก็ไม่เลวเลย

คนทั้งสองอิงแอบรอยราตรีอันยาวนานนี้ผ่านไปอย่างเงียบ ๆ

บู๊!

เสียงดังสนั่นเสียงหนึ่งดังมาจากกลางท้องฟ้าด้านนอก เบื้องนอกหน้าต่างมีแสงสว่างวาบขึ้นก่อนดับมืดลง

ตามมาด้วยเสียงดังสนั่นอีกหลายเสียงติดต่อกัน แสงจ้าสว่างวาบลอดผ่านม่านมุ้งหน้าต่างติดต่อกันหลายครั้ง เป็นเสียงจุดดอกไม้ไฟที่ดังมาจากทางตำหนักปุ๊ฉาน

เป็นดอกไม้ไฟ! ดอกไม้ไฟที่จุดในงานฉลองเทศกาลปีใหม่

ฉินโยวโยวชอบดูภาพงดงามตระการตาตอนที่ดอกไม้ไฟพลิบานกลางท้องฟ้ายามราตรีอย่างยิ่ง ทว่าเวลานี้นางกลับยินยอมจะนั่งเป็นเพื่อนเหยียนตั้อยู่ภายในตำหนักอักษร

เหยียนตั้จุ่มพิตหว่างคิ้วฉินโยวโยวก่อนเอ่ยว่า "เจ้าเดินออกไปดูตรงนอกประตูสักหน่อยก็ได้ ข้าจะอยู่ในห้อง คงไม่เกิดเรื่องอะไรหรอก"

"ไม่ไป ประเดี๋ยwtานตระเตรียมของแล้วพวกเราไปคฤหาสน์นอกเมืองกัน ท่านค่อยจุดให้ข้าดูคนเดียว" ฉินโยวโยวเบะปากพูด

"ได้" เหยียนตั้จุ่มพิตริมฝีปากนาง

ถึงยามไช้ซึ่งเป็นเวลาจุดดอกไม้ไฟ ก็เป็นเวลาทำงานฉลองปีใหม่ ดำเนินมาถึงตอนท้ายแล้วเช่นกัน ชุนนางใหญ่และตัวแทนราษฎรที่มาร่วมงานต่างเตรียมออกจากวังกลับบ้านของตนเอง ส่วนฮ่องเต้หลังส่งไทเฮาเสด็จกลับวังชิงชุนเสีจก็จะรู้ดมายังตำหนักอักษรเพื่อรอฟ้าสว่างด้วยกันกับพวกเขา

ขอเพียงผ่านคืนนี้ไปได้โดยปลอดภัย ทุกอย่างก็จะกลับมาเป็นปกติ ฉินโยวโยวกำลังรอฮ่องเต้มาถึงด้วยความร้อนใจ ฉับพลันก็มีเสียงโกลาหลดังมาจากที่ไกลๆ มีเสียงร้องตะโกนสับสนปนเปกันว่า

"มีมือสังหาร!"

"อาร์กขาของค์ฮ่องเต้และไทเฮา!"

"ไฟไหม้แล้ว!"

และอื่นๆ ที่ทำเอาประสาทฉินโยวโยวเครียดขมขื่นทันที
มาแล้วจริงๆ!

นี่เป็นการพุ่งเป้ามาที่ฮ่องเต้โดยคิดจะฉวยโอกาสยามที่มีคนนอกเข้ามาร่วมงานฉลองปีใหม่จำนวนมาก หรือจะเป็นการส่งเสียงบรูพาฝ่าตีประจิม* คิดจะหลอกให้พวกเขาออกจากตำหนักอักษร จะได้ลงมือกับเหยียนตี้!

เสียงตะโกนโหวกเหวกดังขึ้นทุกที่ ในสายลมมีเสียงกรีดร้องว่าให้ของสตรี้ดังมาแว่วๆ คล้ายว่ามีคนกำลังร้องเสียงดัง "ไทเฮา!"

ในที่สุดเหยียนตี้ก็นั่งไม่ติดที่แล้ว

* ส่งเสียงบรูพาฝ่าตีประจิม ชื่อกลยุทธ์การทำสงครามที่ใช้หลอกล่อข้าศึกว่าจะบุกไปทางตะวันออก แต่ความจริงบุกไปทางตะวันตก เป็นการบุกโจมตีที่ศัตรูคาดไม่ถึง ต่อมาใช้เป็นสำนวนเปรียบเปรยว่าตอหน้าพูดอย่าง ลับหลังทำอีกอย่าง

ฉินโยวโยวทอดเขาไว้พลางเอ่ยว่า "อย่าไป ตอนนี้อันนี้ท่านไปก็ไม่มีประโยชน์ มีแต่จะทำให้พวกเขาต้องมาห่วงพะวงท่านอีกคน หากเกิดอะไรขึ้นกับท่าน ทุกอย่างก็จบกันจริงๆ แล้ว ท่านรั้งอยู่ที่นี่ได้หรือไม่"

เหยียนตี้รู้ว่าที่ฉินโยวโยวพูดเป็นความจริง หากเขาเป็นอะไรไป ส่องได้มีชีวิตเดียวกับเขา ไทเฮาก็มีเพียงพวกเขาเป็นที่พึ่งพิง...

คืนนี้บริเวณตำหนักอักษรนอกจากพวกเขาสองคนกับราชันยุทธ หาคันที่ดักข่มอยู่ในที่ลับแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเฉียดกรายมาได้ พวกเขานั่งอยู่ภายในตำหนักหลังใหญ่ ย่อมมองไม่เห็นเหตุการณ์ด้านนอก แต่ยังคงได้ยินเสียงเอะอะวุ่นวายดังต่อเนื่องเป็นเวลานาน

สีหน้าเหยียนตี้ยิ่งนานยิ่งหนักอึ้ง หากเป็นแค่เรื่องเล็กจริงก็ดูไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย นานเพียงนี้แล้วเหตุใดภายนอกยังไม่สงบลงอีก

เขาไม่ห่วงชีวิตของฮ่องเต้ ห่วงก็แต่ไทเฮา หากไทเฮามีอันเป็นไป...

ฉินโยวโยวลงเลี้ยวครู่ก่อนเอ่ยว่า "เช่นนั้นข้าออกไปดูสักหน่อย ดีหรือไม่"

"ดีเหมือนกัน แต่เจ้าต้องระวังตัวให้มาก อย่าออกไปจากบริเวณรอบตำหนักอักษรนี้เป็นอันขาด" เหยียนตี้ลูบเรือนผมยาวของนางพลางกล่าว เขาเองก็เป็นห่วงว่าจะมีคนของสำนักเฟิงเสินดักข่มรออยู่ข้างนอก แล้วทำร้ายฉินโยวโยวเข้า

"ไม่ต้องกลัว ข้าพกอาวุธลับไว้ตั้งมาก ล้วนอาบยาพิษทั้งสิ้น ต่อให้เป็นราชันยุทธชั้นสิบแปดมา ข้าก็สามารถต่อต้านกันได้ชั่วขณะ ท่านรออยู่ในนี้ดีๆ ไม่ว่าเกิดเรื่องอะไรก็อย่าไปที่ใดสงเดช แล้วก็ไม่ต้องเป็นห่วงข้าด้วย"

เหยียนตี้หลุดมาก่อนเลยว่า "ได้"

ปกติถ้อยคำเหล่านี้ดูเหมือนเขาเป็นฝ่ายพูดกับฉินโยวโยวมากกว่า ฉินโยวโยวดันตัวเหยียนตี้ให้กลับลงไปนั่งบนเก้าอี้อย่างเรียบร้อย นางจับมือเขาวางบนแกนกลางเปิดปิดกลไก ก่อนจะจูบริมฝีปากเขา ที่หนึ่ง จากนั้นก็หันหลังผลักเปิดประตูเบาๆ แล้วเดินออกไป

ฉินโยวโยวเดินมาถึงหน้าต่างก็ถ่ายทอดเสียงถามคนที่สองคนที่เฝ้าอยู่รอบนอก "ด้านนอกเกิดเรื่องอะไร ตอนนี้สถานการณ์เป็นเช่นไรบ้าง"

นางอยู่ห่างจากคนที่สองคนนั้นอย่างน้อยเป็นสิบจั้ง ทว่าตบะในยามนี้ของนางสามารถรวมเสียงไม่ให้กระจายหายไปได้อย่างง่ายดาย คนที่ทั้งสองจึงได้ยินคำถามของนางชัดเจนจนเหมือนว่ามีคนพูดอยู่ข้างหูพวกเขา

"ทูลพระชายา เมื่อครู่มีมือสังหารบุกมากลุ่มใหญ่ แต่ถูกโจมตีจนถอยร่นไปแล้วพะยะค่ะ ไทเฮาตกพระทัยเล็กน้อย ฝ่าบาทตรัสว่าหากทรงจัดการเรื่องที่ประทับให้ไทเฮาเรียบร้อยแล้วก็จะเสด็จมาทันที" คนที่ก็พอมีตบะอยู่บ้างเช่นกัน คำตอบจึงถูกส่งมาถึงหูอย่างชัดเจน

ฉินโยวโยวได้ยินแล้วก็สบายใจขึ้นไม่น้อย กำลังจะหันหลังกลับเข้าตำหนักอักษรก็มีความรู้สึกอันตรายชนิดหนึ่งจู่โจมในใจ

นางโบหน้าเคร่งเครียดขึ้นมา ก่อนจะโบกแขนเสื้อยาว ท่ามกลางเงามืดตรงกำแพงตำหนักพลันมีเสียงร้องต่ำในลำคอออกมาหลายที มือสังหารชุดขาวเจ็ดแปดคนที่ซ่อนอยู่กลางพื้นหิมะล้มลงหลายตัว ไม่รู้ว่าเป็นหรือตาย

เวลาเดียวกันนี้เอง เสด็จสาวยหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นตรงหน้าตำหนัก
ผลุบตัวมาถึงเบื้องหน้าฉินโยวโยวอย่างเงิบเซียบ ในมือของเสด็จ
ถือกระป๋าวสี่เงินไว้เล่มหนึ่ง ปรกาศสี่เงินแผ่ไธหนาวเห็บเคลื่อนวน
ท่ามกลางแสงไฟวูปไหว แผ่ไธสังหารเยียบเย็นอันน่าครันคร้ามออกมา...

"หะๆๆ พระสาวยฝีมือยอดเยี่ยมนัก! ทว่าบุรุษของแคว้นเซียงเยียบ
ตายกันไปหมดแล้วหรือ ไฉนถึงต้องลำบากพระสาวยามุ่งเกี่ยวกับ
พวกเรากล่าบุรุษยาบช้าด้วย" เสียงซราเสียงหนึ่งดังขึ้นกลางอากาศ
กลืนอายของผู้แข็งเกร่งระดับราชันยุทธอย่างน้อยสิบคนส่งมาจากทุกทิศ
ทุกทาง

ผู้เฒ่าที่พูดมีผมสีขาวโพลน สวมชุดสีขาวตลอดทั้งร่างเช่นเดียวกัน
แทบจะกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับหิมะขาว หากเขาไม่ใช่เป็นฝ่ายปรากฏตัว
ขึ้นเอง ด้วยตะบะอย่างน้อยระดับราชันยุทธชั้นสิบสองของเขา เกรงว่า
ราชวงศ์ครักทัวไปภายในวังคงไม่ต่างจากไก่อินสุนัขดินเผา* ไม่อาจ
พบเห็นเขาและยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องขัดขวางเขาโดยสิ้นเชิง

ฉินโยวโยวยิ้มเย็นก่อนอ่อยว่า "เจ้าสำนักของพวกเจ้าเล่า ไฉนถึง
ไม่มาหาที่ตายด้วย!" นางพูดพลางรีบถอยหลัง คิดจะกลับเข้าไปใน
ตัวตำหนักอักษรก่อนค่อยว่ากัน

บัดนี้ราชันยุทธชั้นสิบสองไม่นับเป็นอะไรในสายตาศินโยวโยวแล้ว
แม้นางจะมีตะบะเพียงยอดยุทธชั้นเก้า แต่ก็เหมือนกับที่นางบอกเหียนตี
ไว้ トラบที่นางมีอาวุธลับอยู่ในมือ ต่อให้ต้องเผชิญหน้ากับราชันยุทธ
ชั้นสิบแปดก็ยังสามารถต้านทานไว้ได้ชั่วขณะ ราชันยุทธชั้นสิบสองยิ่ง

* ไก่อินสุนัขดินเผา หมายถึงไก่อที่ปั้นจากดินและสุนัขที่ทำจากดินเผา ใช้เปรียบเปรยถึงบุคคลหรือสิ่งของที่มี
แต่ชื่อ ไร้ประโยชน์ที่แท้จริง

ไม่ต้องพูดถึง ไม่จำเป็นต้องกลัวโดยสิ้นเชิง

เพียงแต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาหาห่วงสั้ ประการแรกนางต้องแน่ใจใน
ความปลอดภัยของสามีปีศาจก่อน เรื่องอื่นใดค่อยว่ากันทีหลังได้ทั้งนั้น

ราชันย์หาคันในที่ลับสังเกตเห็นว่ามีคนลอบเข้ามาก่อนฉินโยวโยว
ก้าวหนึ่ง ล้วนแต่เตรียมพร้อมอย่างเงียบเชียบแล้ว รอเพียงคนเหล่านั้น
เข้ามาในขอบเขตการโจมตีของกับดักกลไกก็จะเริ่มเปิดการทำงาน

ระหว่างที่ฉินโยวโยวพูด นางก็มาถึงหน้าประตูตำนานักอักษรแล้ว
มือสังหารปรากฏตัวขึ้นเช่นนี้ เดิมทีนางควรโล่งใจ รับมือกับศัตรูในที่แจ้ง
อย่างไรก็ง่ายกว่า ทว่านางกลับรู้สึกอยู่ตลอดว่ามีบางอย่างที่น่ากลัวกำลัง
ซุ่มรออยู่ในที่ลับ

ชั่วพริบตาที่ประตูถูกผลักเปิดออก ประกายหนาวเหน็บสายหนึ่งก็
พุ่งมา ฉินโยวโยวเปิดการทำงานอาวุธลับพร้อมกับฟาดฝ่ามือออกไปโดย
ไม่แม้แต่จะคิด

พื๊ว! หลังจากเสียงทอดยาวก็มีเสียงโลหะกระทบกันนับไม่ถ้วน
ดังตามมา กระบี่ยาวสีเงินเปื้อนเลือดเล่มหนึ่งถูกพลังฝ่ามือของฉินโยวโยว
และพลังโจมตีจากอาวุธลับกระแทกไปกลางอากาศ ชั่วขณะที่ป้องกัน
การโจมตีนี้ เजाดำสายหนึ่งได้วิ่งปราดไปถึงด้านหลังตำหนัก ชนทะลุ
หน้าต่างกระจกก่อนวิ่งสุดฝีเท้าจากไป

ราชันย์หาคันนามที่เฝ้าอยู่ด้านนอกตำหนักพอพบว่ามีคนพุ่งออกมา
จากในตำหนักอักษรกะทันหันก็ล้วนตกใจจนใบหน้าถอดสี พวกเขา
ทำงานด้วยกันมาหลายปี มีการตอบสนองรวดเร็วอย่างที่พูด ต่างเปิด
การทำงานกลไกหมายจะสังหารคนผู้นั้นในทันที

ทว่าเรื่องประหลาดได้เกิดขึ้นแล้ว...ก่อนคำ พวกเขาได้ตรวจจลไก
ดูก็พบว่าทุกอย่างเป็นปกติอยู่แต่ๆ แต่ยามนี้กลับมีส่วนหนึ่งใช้งานไม่ได้
อีกทั้งยังเป็นกลไกบริเวณเส้นทางที่เงาดำนั้นหลบหนีไปพอดีพอดี

พวกเขาได้รับคำสั่งให้เฝ้าตึกนักอักษร พอเห็นเงาดำนั้นผลุบหายไป
ก็ไม่กล้าไล่ตาม ทำได้เพียงส่งสัญญาณแจ้งให้ราชของครักซี่ฝีมือดีคนอื่น
ในบริเวณใกล้เคียง สกัดเขาเอาไว้

นอกตึกนักอักษรยังมีราชันยูทซ์จากสำนักเพิงเดินอยู่สิบคน รวมถึง
ยอดฝีมือระดับยอดยุทธ์อีกนับไม่ถ้วนกำลังจ้องตะครุบ แม้เรื่องที่กลไก
ส่วนหนึ่งใช้งานไม่ได้กะทันหันจะทำให้พวกเขาจิตใจสั่นคลอนอย่างหนัก
แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องพิทักษ์ตึกนักอักษรเอาไว้ก่อน ไม่อาจปล่อยให้
โจรหน้าไหนเหยียบย่างถึงบันไดศิลาหน้าตึกได้แม้แต่ครั้งก้าว

เสียงกลไกเปิดการทำงานและเสียงเข่นฆ่าร้องโหยหวนที่ด้านนอก
ดังมาเป็นระลอก ภายในตึกนักอักษร ฉินโยวโยวรู้สึกราวทั้งร่างเย็นเฉียบ
คล้ายทุกสิ่งอย่างล้วนออกห่างนางไปไกลลิบในช่วงพริบตา

เหยียนตี้ที่เบื้องหน้ายังคงนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวก่อนหน้านี้นี้ มือข้างหนึ่ง
วางอยู่บนแกนกลางเปิดกลไกเช่นเดิม ทว่าเธอไม่อาจเงยหน้าขึ้นยิ้ม
ให้นางและก็ไม่อาจทำหน้าที่สืบนางได้แล้ว

ศึกระเซาห้อยลงอย่างไร้เรี่ยวแรง ตัวอาบเลือดไปครึ่งร่าง เลือดสดๆ
ยังคงทะลักออกมาจากปากแผลตรงหน้าอกเขาไม่หยุด

กระบี่แห่งทะเลหวั่วใจ!

เลือดที่ติดบนกระบี่เล่มที่นางกระแทกกระเด็นไปนั้นเป็นของเหยียนตี้...

ฉินโยวโยวพุ่งตัวไปสกัดจุดชีพจรรอบปากแผลของเหยียนตี้

รวดเร็วเพื่อห้ามเลือด ก่อนฉีกแขนเสื้อมาคาดแผลอันน่าสยดสยองที่ถูก
แทงจากหน้าอกทะลุแผ่นหลังของเขาเอาไว้

นางรู้สึกว่าร่างในอ้อมแขนเย็นขึ้นทุกที นางถึงขั้นไม่มีความกล้า
จะสัมผัสสลมหายใจของเขา

ฉินโยวโยวหลับตาพลงถ่ายทอดลมปราณของตนเองเข้าไปในกาย
เหยียนตี้ไม่หยุด กอดเขาไว้นั่นหวังจะใช้ความร้อนภายในร่างกายของ
ตนเองทำให้ร่างเขาอบอุ่น หวังว่านี่จะเป็นเพียงฝันร้าย ขอเพียงนางลืมตาขึ้น
ก็จะมองเห็นสามปีศาจนั่งอยู่ริมเตียง มองนางเงิบๆ ด้วยสีหน้าอ่อนโยน...

ไม่รู้ว่ามีผ่านไปนานเท่าไร ประตูของตำหนักอักษรก็ถูกคนผลัก
เปิดด้วยมือข้างหนึ่ง ตัวฮองเต๋ยยังมาไม่ถึงก็ส่งเสียงมาก่อนแล้ว "อาตี้
เจ้าช่างประเสริฐนัก มานอนกะหงุกกะหนึ่งกับน้องสะใภ้ที่นี่..."

ครั้นขามองเห็นภาพเหตุการณ์ภายในห้องชัดเจน รอยยิ้มเอ้อระเหย
ก็แข็งค้างอยู่บนหน้าทันที

ฉินโยวโยวจำเรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นไม่ได้ ผู้อื่นบอกว่านางกอด
สามปีศาจไว้นั่นไม่ยอมปล่อย ถ่ายทอดลมปราณเข้าไปในกายเขาไม่หยุด
จนกระทั่งหมดแรงสิ้นสติไป

ยามที่เหอหม่านจือรุตมาถึง แม้ทางหนึ่งจะรักษาเหยียนตี้ที่บาดเจ็บ
สาหัส อีกทางก็ยังคงต้องเป็นห่วงนาง หากมิใช่เพราะถูกความเคยชินของ
ผู้เป็นหมอตีต้องรักษาคนเจ็บไข้ได้ป่วยและจรรยาบรรณแพทย์ที่ฝังรากลึก
ในสมองจุดรั้งเอาไว้ ก็เป็นไปได้อีกว่าเขาจะทิ้งเหยียนตี้ไปช่วยนาง
ก่อนแล้ว

ได้ข่าวว่าผู้ที่ช่วยเสริมลมปราณให้นางคือฮองเต๋ย มิเช่นนั้นก็เป็นไป

ได้มากกว่านางอาจจะใช้ตะบะที่เพิ่งได้คืนมาไปจนหมดสิ้นอีกครั้ง

จินโยวโยวถูกส่งตัวมาพักฟื้นในวังซึ่งขุนของไทเฮา ส่วนเหยียนตี้ก็ถูกจัดให้อยู่ในตำหนักอีกแห่งข้างๆ กัน

ข่าวที่ทั้งสองเกิดเรื่องถูกปิดไว้อย่างแน่นหนา แม้แต่ขุนนางใหญ่คนสำคัญก็ยังได้รับข่าวเพียงว่าหลังจากงานฉลองปีใหม่มีมือสังหารจากสำนักเฟิงเดินเข้าวังหมายจะปองร้าย แต่ถูกฆ่าตายไปหลายคน ไทเฮาได้รับความตกใจ ฮ่อต้งยังกับราชการงานเมือง ด้วยเหตุนี้จึงให้เซิ่งผิงชินอ่องกับพระชายารั้งอยู่เป็นเพื่อนไทเฮาในวัง

เพียงไม่นานในเมืองหลวงก็มีข่าวลือแพร่สะพัดอีกว่าเรื่องที่เซิ่งผิงชินอ่องสามีกรรยาอยู่เป็นเพื่อนไทเฮานั้นไม่เป็นความจริง...ความจริงคือคนหนึ่งฝึกทหารเป็นการลับ อีกคนกำลังเตรียมอาวุธสู้กับแคว้นตัวลี

ไม่มีใครจะคิดถึงว่าคนทั้งสองที่เป็นการรวมตัวอันแข็งแกร่งที่สุดในสายตาคนทั้งหมด ตอนนี้ล้วนกำลังนอนหมดสติอยู่ในวัง

จินโยวโยวฟื้นขึ้นมาอีกสามวันให้หลังแล้ว นางลืมนตาขึ้นอย่างงุนงง มองดูห้องที่ไม่คุ้นเคยอยู่บ้าง ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงนึกได้ว่าที่นี่ดูเหมือนจะเป็นตำหนักข้างในวังซึ่งขุน

พอนางขยับ คนที่เฝ้าอยู่ด้านนอกก็รู้ตัว ทางหนึ่งโบกมือบอกให้นางกำนัลไปรายงาน อีกทางก็พุ่งปราดไม่กี่ก้าวมาแหวกม่านเตียงก่อนกล่าวด้วยความดีใจ "ค่อยยังชั่วๆ นับว่าพื้นเสียที ทำเอาหม่อมฉันเป็นห่วงแทบแย่แล้วจริงๆ!"

จินโยวโยวไม่แน่ใจอยู่ชั่วครู่ก็จำได้ว่าเป็นตู้เหวยเหวียง เรื่องที่

เกิดขึ้นก่อนนางสิ้นสติไปพลันหลังไหลเข้ามาในห้วงความคิดปานกระแสน้ำ

"หย่งเล่อเล่า!" ฉินโยวโยวแทบจะโพล่งถามออกมา

"ไม่เป็นอะไรแล้ว เด็กโง่ ท่านอย่าไม่ทรงเป็นอะไร ท่านไม่ต้องกลัว!"

ตู้เหวยเหนียงไม่มีเวลาให้คำนึงเรื่องฐานะสูงต่ำอีก ยืนมือมากอดฉินโยวโยว เข้าสู่อ้อมแขน กล่าวปลอบด้วยเสียงนุ่มนวล

ใบหน้าเล็กๆ ของฉินโยวโยวเป็นสีชาวมิمه ในดวงตามีแต่ความตื่นตระหนกหวาดผวา เห็นแล้วชวนให้คนปวดใจ

"จริงๆ นะ?" นางจำได้ชัดเจนว่าสามปีศาจถูกกระบี๋แทงทะลุหัวใจ ไฉนจึงไม่เป็นอะไรไปได้เล่า หรือว่านางเพียงแค่ฝันร้ายไปจริงๆ

"ท่านอย่าทรงมีบุญมาก พระชะตาแข็ง หากทรงเป็นอะไรไป หม่อมฉันมีหรือจะยังอยู่ที่นี้ได้ และยังไม่มีแก๊ใจจะล้อเล่นกับท่านแล้ว" ตู้เหวยเหนียงลูบหลังตบไหล่ปลอบฉินโยวโยวราวกับนางยังเป็นเด็กน้อย

อารมณ์ของฉินโยวโยวสงบลงเล็กน้อย ทว่ายังมีอาจวางใจได้ "ข้าอยากไปพบเขา"

"ได้ๆ จะพาท่านไปพบเดี๋ยวนี้เลย" ตู้เหวยเหนียงตอบรับ

ตู้เหวยเหนียงหยิบเสื้อคลุมขนสัตว์ตัวหนาามาคลุมฉินโยวโยวไว้ก่อน ประคองออกมาข้างนอก ให้ชั้นที่ใช้เกี่ยวแบกนางไปส่งยังตำหนักที่เหยียนตี้พักฟื้นอยู่

ด้านนอกห้องฟ้าสว่างจ้า มิเมะหยุดตกแล้ว ฉินโยวโยวที่นั่งอยู่ในเกี้ยวรู้สึกได้เพียงความหนาวเหน็บถึงกระดูก นางทั้งร้อนใจอยากพบเหยียนตี้ไวๆ ทั้งกลัวจะพบว่าตู้เหวยเหนียงหลอกลวงนาง กระทั่งเกี้ยวหยุดลง ตู้เหวยเหนียงประคองนางมาถึงข้างในตำหนักอีกหลังหนึ่ง นางก็

ยังรู้สึกว่ามีมือทำเย็นเฉียบ แข็งทื่อไปทั้งร่าง

ไทเฮากับฮ่องเต้ล้วนอยู่กันครบ พอเห็นตู้เหวยเหยิงพาฉินโยวโยว มา ฮองเต้ก็เป็นฝ่ายลุกขึ้นก่อนถอยไปสองสามก้าว เขาหลบไปนั่งลงข้างไทเฮาเองอย่างหาได้ยาก และยกที่นั่งเดิมของตนเองให้นาง

ในสายตาฉินโยวโยวมองไม่เห็นผู้อื่นโดยสิ้นเชิง นางเอาแต่จับจ้องเหยียนตี้ที่อยู่บนเตียง

ตู้เหวยเหยิงพาฉินโยวโยวนั่งลงริมเตียง นางยื่นมือไปลูบโบน้าเหยียนตี้อย่างระมัดระวัง

ยังอุ่นอยู่ นางรู้สึกถึงลมหายใจของเขาได้ เขายังมีชีวิตอยู่จริง ๆ!

ในใจฉินโยวโยวพลันโล่งขึ้นมาทันที นางเกือบทรุดร่างอยู่ริมเตียง น้ำตาเม็ดใหญ่พากันร่วงลงมา

ไทเฮาเอื้อมมือมาลูบศีรษะฉินโยวโยว กล่าวอย่างอ่อนโยน "เด็กดี ไม่ต้องร้อง หย้งเล่อไม่เป็นอะไร"

ในตาค้นหาก็มีคนอื่น แม้แต่ตู้เหวยเหยิงก็ถอยออกไปแล้ว ฮองเต้จึงแค้นเสียงหัวเราะก่อนเอ่ยว่า "หากหย้งเล่อเป็นอะไรไป เราก็ต้องจากไปพร้อมเขาแล้วสิ น้องสะใภ้วางใจได้"

วาจานี้ไฉนจึงฟังดูพิกลเพียงนี้

ทว่าฉินโยวโยวคิดถึงจุดนี้แล้วก็เหลือบมองฮ่องเต้ปราดหนึ่ง นอกจากโบน้าซีตเซียวอยู่สักหน่อยแล้วเขาก็ดูมีชีวิตอยู่ดี ในที่สุดนางก็วางใจได้สนิท

ฉินโยวโยวรับผ้าเช็ดหน้าที่ไทเฮายื่นให้มาซับน้ำตาอย่างแก้เขินอยู่บ้าง ก่อนเอ่ยถามเสียงเบา "อะ...ข้าเห็นหย้งเล่อถูกคนใช้กระปี่แทง..."

นางนึกถึงภาพเหตุการณ์นั้นขึ้นมาก็คอดจะลั่นสะท้านไปทั้งร่างไม่ได้ หรือว่านางอารมณ์พลุ่งพล่านเกินไปจนมองผิด

ฮ้องเต้เล็กก็ตอบว่า "ตำแหน่งหัวใจของหย่งเล่อแตกต่างจาก คนทั่วไปมาตั้งแต่เกิด หัวใจเขาจะอยู่เอียงจากปกติ อันที่จริงกระป๋อง เล่มนั้นมิได้แทงถูกจุดสำคัญ จะว่าไปก็เป็นเพราะพวกเราพี่น้องชะตา ยังไม่ถึงขนาดด้วย"

จินยวโยวย้อนนึกเล็กน้อย ดูเหมือนจะเป็นตามนี้จริง ๆ

นางมักชอบอยู่บนร่างเหยียนตี้ ฟังเสียงหัวใจเต้นของเขาชินแล้วก็มีได้ใจใจ ตอนนี้มีฮ้องเต้เอ๋ยเตือน...มิน่านางถึงรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่ามี บางอย่างไม่ถูกต้อง ที่แท้หัวใจของสามีปีศาจก็อยู่ตำแหน่งต่างจากผู้อื่น ยิ่งดี!

จินยวโยววางเรื่องในใจลงได้ทั้งหมดในที่สุด สมองก็เริ่มกลับมาทำงาน นางเงยหน้าถามฮ้องเต้ "คนที่ลอบทำร้ายหย่งเล่อในคืนนั้นเป็นใคร เพคะ"

นางคิดไม่ออกว่าคนผู้นั้นลอบเข้าตำหนักอักษรอย่างไร้ผู้เสี่ยงทายได้ การสังเกตของผู้แข็งแกร่งระดับราชันยุทธ์ตั้งห้าคนได้อย่างไร และยัง ไม่เข้าใจว่าเหตุใดมือของเหยียนตี้วางอยู่บนแกนกลางเปิดปิดกลไกแล้ว แท้ ๆ ไฉนกลับไม่เปิดการทำงานกลไกภายในห้อง

นางพยายามย้อนนึกถึงฝีมือของคนผู้นั้น แม้จะสมควรอยู่ระดับ ราชันยุทธ์เช่นกัน แต่ก็ไม่น่าจะแข็งแกร่งถึงขั้นนี้

บางทีแม้จะมีกลไกในห้องอยู่และเหยียนตี้ยังคงหลบกระป๋องนั้น ไม่พ้น แต่อีกฝ่ายก็ไม่มีทางหนีรอดออกไปได้ง่ายดายเพียงนี้

"เป็นมือสังหารจากแคว้นตัวลีหรือควรกล่าวว่าเป็นคนที่ล่านักเฟิงเลน
ส่งมา สมคบคิดกับนักกลไกและช่างฝีมือบางคนที่ได้รับผิดชอบบูรณะ
ตำหนักอักษร กลไกบางส่วนของตำหนักอักษรถูกคนทำลายตั้งแต่
ก่อนพวกเจ้าเข้าไปแล้ว คนผู้นั้นน่าจะลอบเข้าไปล่วงหน้า แล้วใช้วิชา
หุดกระดูกและวิชาควบคุมลมหายใจซ่อนตัวอยู่ในช่องลับสำหรับติดตั้ง
กลไกจุดหนึ่งที่อยู่ใต้พื้น รอคอยโอกาสลงมือ" ฮ้องเต๋บอกเล่าเพียงคร่าวๆ
คงเพราะมีบางเรื่องยังตรวจสอบได้ไม่ชัด เขาจึงยังไม่พูดอะไรมาก

กลไกไม่สามารถใช้การได้ในเวลาสำคัญเช่นนี้ เขากับไทเฮาคุยไม่ได้
ต้องการจะต่อว่าฉินโยวโยว แต่ฉินโยวโยวกลับไม่ตำหนิตนเองไม่ได้

หากตอนแรกที่บูรณะตำหนักอักษรนางไม่ประมาทจนใช้การออกแบบ
ตามเดิมของบรรพบุรุษเป็นส่วนใหญ่ ต่อให้นักกลไกที่เป็นหนอนบ่อนไส้
เหล่านั้นอยากจะเล่นตุกติกก็คงไม่ง่ายดายเพียงนั้น

ด้วยคิดว่าตำหนักอักษรมิไว้ให้ฮ้องเต๋ใช้ เมื่อสามปีศาจไม่เป็นอะไร
เขาก็จะไม่เป็นอะไรเช่นกัน ฉะนั้นนางถึงได้ไม่เป็นกังวลกับเรื่องนี้มากนัก

นางเองก็ไม่เคยคิดว่าช่างฝีมือกับนักกลไกที่อุทิศตัวทำงานให้
สกุลเหียนมาหลายชั่วคนเหล่านั้นจะถึงกับสมคบคิดกับศัตรูภายนอก
พวกเขาแต่ละคนล้วนแต่รับหน้าที่บำรุงรักษากลไกตำหนักอักษรมาหลายปี
ระดับความคุ้นเคยต่อกลไกส่วนที่ตนเองรับผิดชอบอาจจะมากกว่านาง
เสียด้วยซ้ำ

อีกอย่าง เพราะการออกแบบแต่เดิมวิเศษยิ่งยวดแล้วจริงๆ หากนาง
จะปรับเปลี่ยนยกระดับก็ทำได้เพียงใช้การออกแบบที่ไม่ควรปรากฏใน
ยุคสมัยนี้ตามที่อาจารย์เคยบอกไว้ ทว่านางไม่อยากจะ จึงได้แต่ใช้การ

ออกแบบเดิมเป็นส่วนใหญ่ จนกลายเป็นการหยิบยื่นโอกาสให้ใส่ศึกได้
จนทวย

หากรู้ก่อนล่วงหน้าว่าจะมีผลลัพธ์เช่นนี้ นางจะฝ่าฝืนคำสั่งสอน
ของอาจารย์หรือไม่

ฝ่าฝืน...ฝ่าฝืนแน่นอน! ขอเพียงสามปีศาจสามารถอยู่รอดปลอดภัยได้
ก็พอแล้ว

สามปีศาจเข้าใจนางถึงเพียงนั้น ฝ่าความปลอดภัยในชีวิตของ
ตนเองไว้ในมือนาง ทว่านางกลับทำให้เขาเกือบจะสิ้นชีพแล้ว...ทุกครั้ง
ที่ฉินโยวโยวคิดถึงเรื่องนี้ก็ให้ตำหนิตนเองเหลือประมาณ

แม้ว่ากระปี่ที่แทงเหยียนตี้จะไม่ได้แทงถูกหัวใจ แต่เขาก็ได้รับบาดเจ็บ
ไม่น้อย เพราะหัตถ์ที่หลังจากผ่านคืนนั้นแล้ว ตบะของเขาก็ค่อยๆ ฟั่น
กลับมา เนื่องจากร่างกายมีลมปราณเต็มเปี่ยม บาดแผลจึงสมานกัน
รวดเร็วยิ่ง ฮ่อเต็กกับเหอหม่านจื่อล้วนบอกว่าด้วยสภาพอาการเช่นนี้ของ
เหยียนตี้ สลับต่อไปอีกสองสามวันจะเป็นผลดีต่อการฟื้นฟูร่างกาย
ของเขา

ฉินโยวโยวยืนกรานจะอยู่ข้างกายเหยียนตี้ นางอยากจะเห็นเขา
ทุกเวลา สัมผัสถึงชีพจรและลมหายใจของเขาแล้ว นางถึงจะวางใจได้
จริงๆ

เหอหม่านจื่อกลับค่อนข้างเป็นห่วงสภาพร่างกายฉินโยวโยว
เนื่องจากก่อนหน้านี้นางถ่ายทอดลมปราณตนเองให้เหยียนตี้อย่าง
เต็มกำลังโดยไม่สนใจชีวิต รวมทั้งจิตใจได้รับความกระทบกระเทือน จึง
ส่งผลให้ตบะของนางถดถอยลง บัดนี้พอจะฟื้นนับได้ว่าเป็นยอดเยี่ยม

ชั้นเจ็ดเท่านั้น

โชคที่ที่ร่างกายนางเคยผ่านการปรับเปลี่ยนจากน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ จึง
ไม่ได้บาดเจ็บร้ายแรงมากนัก

ทว่าเธอห่มาน้ำจืดกลับพบว่าฉินโยวโยวไม่อาจใช้วิธีบำเพ็ญตน
แต่เดิมมาเพิ่มบะได้แล้ว

ตัวของฉินโยวโยวกลับมิได้ใส่ใจนัก เดิมทีนางก็ไม่ได้คิดจะแสวงหา
ชีวิตชั้นสูงสุดในสายวรยุทธ์อยู่แล้ว และก็ไม่เคยคิดจะเป็นผู้ไร้เทียมทาน
ในใต้หล้าด้วย สำหรับนางแล้วชั้นเท่ากับชั้นเจ็ดก็แตกต่างกันเพียงเรื่อง
การเคลื่อนไหวช้าเร็วและพลังกำลังมาน้อยเท่านั้น

ฉินโยวโยวรู้ว่าเรื่องนี้อาจเกี่ยวข้องกับวิธีการฟื้นฟูบะให้นางของ
เหยียนตี้ เขาคงรู้สึกว่านางอยู่กับเขาแล้วเขาถ่ายทอดลมปราณให้นาง
ทุกเวลาจะไวและง่ายกว่าการที่นางบำเพ็ญบะด้วยตนเองกระมัง

แม้เป็นการตัดสินใจแทนนางโดยพลการ แต่นางก็ไม่มีแกล้ง
จะตำหนิเขาแล้ว

เพราะเรื่องไม่คาดฝันที่เกิดขึ้นกับเหยียนตี้ ฮองเต้จึงได้ส่งสารด่วน
ขอความช่วยเหลือไปยังเขตหวงห้ามหมู่บ้านซือตี้ในคืนเทศกาลปีใหม่วัน
รุ่งขึ้นพอเหล่าผู้อาวุโสที่เสร็จสิ้นจากพิธีบวงสรวงออกจากเขตหวงห้าม
มาแล้วจึงได้ล่วงรู้ถึงสถานการณ์ร้ายแรง ก็รีบส่งผู้อาวุโสที่เก่งกาจที่สุด
จำนวนหนึ่งมาเสริมกำลังยังวังหลวงทันที

ภายใต้การตรวจตราดูแลของเหล่าผู้อาวุโส วันที่ฉินโยวโยวฟื้นขึ้นมา
กลไกที่เคยถูกทำลายของตำหนักอักษรก็ล้วนซ่อมแซมเสร็จทั้งหมดแล้ว

หลังปีใหม่หยุดวาระราชการได้สามวัน ฮองเต้ก็เริ่มต้นชีวิตอันยุ่งวุ่น

ของเขาภายในตำหนักอักษรอีกครั้ง ส่วนฉินโยวโยวพอฟื้นขึ้นมา ก็ไป
พักฟื้นอยู่กับเหยียนตี้ที่ห้องข้างของตำหนักอักษรเพื่อความปลอดภัย

ได้ข่าวว่าในคืนปีใหม่ กลไกที่ติดตั้งใหม่นอกตำหนักอักษรเล่นงาน
ยอดฝีมือหลายคนจากสำนักเฟิงเสินได้จริงๆ ในวังจึงกลับสู่ความสงบ
ชั่วคราว

พวกเขาล้วนไม่อยากทำให้ชาวที่เหยียนตี้บาดเจ็บสาหัสรั่วไหลออกไป
อีกทั้งฉินโยวโยวที่มีฐานะเป็นพระชายาองค์เดิมที่ก็ไม่ควรปรากฏตัวที่
ตำหนักอักษร ดังนั้นยามปกตินางจึงไม่ก้าวเท้าออกจากห้อง มีเพียงตอน
กลางคืนและเช้าตรู่ที่ตำหนักอักษรปราศจากคนนอกแล้ว นางถึงจะ
ออกมาเดินตรวจดูกลไกโดยรอบว่าทำงานเป็นปกติหรือไม่

ฉินโยวโยวเข้าพักในห้องข้างวันแรกก็ได้ยินเสียงทะเลาะดุด่า
ดังมาจากทางตำหนักอักษรแล้ว เริ่มแรกนางไม่ได้สนใจ คิดว่าเป็นห้องเฒ่า
อารมณ์ฉุนเฉียวเนื่องจากกระแสนี้เข้ากับน้องชายได้รับบาดเจ็บติดๆ กัน
และเรื่องต่างๆ ก็ไม่ราบรื่น ผลคือวันถัดมาเสียงทุ้มเถียงกลับยิ่งดัง
นางเริ่มอยากรู้ อยากเห็นขึ้นมาบ้างแล้ว

เมื่อฟังดูดีๆ คล้ายว่าเป็นห้องเฒ่ากับเหล่าขุนนางใหญ่คนสำคัญกำลัง
ถกเถียงถึงเรื่องที่ฮ่องเต้จะออกศึกเอง

ฮ่องเต้อยากนำทัพลงนามรบด้วยตนเองเพื่อล้างแค้นที่แคว้นตัวลี
และสำนักเฟิงเสินส่งคนมาลอบสังหารก่อความวุ่นวายติดๆ กัน เหล่า
ขุนนางใหญ่กลับเห็นว่าเรื่องทำศึกมีเชิงผิงซินต้องรวมถึงแม่ทัพมากมาย
ดูแลอยู่แล้ว ฮ่องเต้ผู้มีฐานะและพระวรกายอันสูงส่งไม่ควรไปเสี่ยงอันตราย
ง่าย

ในคำพูดแทบจะแสดงชัดว่าอีกฝ่ายมียอดฝีมือแห่งยุคอย่าง เจียงหูเหลียนอยู่แค่เพียงคนเดียวยังกล้าบุกมาสังหารยอดฝีมือจำนวนมาก และลบทำร้ายสองเต้ถึงในสถานที่สำคัญอย่างวังหลวงแคว้นเซียงเยี่ย แล้วถ้ายามที่สองทัพเผชิญหน้ากัน เจียงหูเหลียนบุกโจมตีอีกครั้ง สองเต้ มีหรือจะหลบพ้นเคราะห์ครั้งนี้ไปได้

สองเต้ยื่นกรานยื่น เหล่าขุนนางใหญ่ก็คิดว่าตนเองมีเหตุผลเช่นกัน สองฝ่ายจึงตกอยู่ในสภาพไม่มีใครยอมใคร

ฉินโยวโยวกลับพอจะเข้าใจความคิดของสองเต้ แต่นางยังคงรู้สึก ว่าเขาทำเช่นนั้นไม่ฉลาดเอาเสียเลย

ตกค่านางออกตรวจกลไกแต่ละแห่งนอกตำหนักอักษรกับ เหลียงลิ่งตามปกติ

หลังสวณเหมยนางข้าหลวงข้างกายไทเฮาตายไป เหลียงลิ่งก็ทำหน้าที่ อารักขาไทเฮาแทนเป็นการชั่วคราว เนื่องจากไม่กี่วันก่อนเหยียนตี้บาดเจ็บสาหัส ไทเฮาจึงยื่นกรานให้เหลียงลิ่งมารับใช้เหยียนตี้ ส่วนข้างกายตนเอง ก็เปลี่ยนเป็นผู้แข็งแกร่งระดับราชันยุทธอีกคนมาอารักขาแทน

ฉินโยวโยวเดินมาถึงเบื้องล่างบันไดศาลานอกตำหนักอักษรที่บังเอิญ พบสองเต้สืบท้ายาวเดินออกมาจากในตำหนักอักษรพอดี

สองเต้มองเห็นฉินโยวโยวก็เก็บอารมณ์หงุดหงิดโมโหบนหน้าลง กล่าวขึ้นยิ้มๆ "น้องสะใภ้ล่ะเอง!"

ฉินโยวโยวหันหน้าไปมองเขาก่อนเอ่ยว่า "ท่านคิดจะออกศึกเอง? เกิดไปเจอเจียงหูเหลียนเข้ามีแผนจะทำเช่นไร"

ฮ่องเต้ตอบด้วยท่าที่เอื่อยเฉื่อย "ถึงอย่างไรมีหย่งเล่หนึ่งบัญชาการอยู่ในเมืองหลวง อีกทั้งเราก็ก็นี่มีทางตาย น้องสะใภ้ไม่รู้สึกรู้ว่าให้เราออกรบถึงจะสมเหตุสมผลที่สุดหรือไร"

"ท่านไม่เป็นอะไรแน่ แต่บรรดาคนที่อารักขาท่านรวมถึงทหารที่ท่านนำทัพไปจะทำอย่างไร" คำถามของฉินโยวโยวตรงไปตรงมายิ่ง

ฮ่องเต้หุบรอยยิ้มบนใบหน้า "พวกเจ้าแต่ละคนล้วนตัดสินไปแล้วว่าเราจะพ่ายแพ้ จะต้องถูกเจียงหูเหลียนไล่ฆ่าที่แนวหน้าจนต้องหนีหัวซุกหัวซุนใช่หรือไม่? สภาพของเจียงหูเหลียนเจ้าสมควรจะรู้ดีกว่าใคร เขาก็เหมือนกับหย่งเล่เอ่ เวลานี้ไม่เหมาะจะให้ลงสนามรบโดยสิ้นเชิง หากเจียงหูเหลียนกล้ามา ฮี้! ใครจะเป็นใครจะตายก็มีเพียงสวรรค์ที่รู้!"

เพื่อป้องกันไม่ให้นกของสำนักเฟิงเสินลอบเข้ามาได้ ภายในระยะสามสิบจั้งรอบตำหนักอักษรจึงไล่คนออกไปหมดตั้งแต่ยามซวี ฮ่องเต้จึงกล่าววาทาโดยไม่มีความเกรงกลัวขึ้นมา

เขามีได้พูดออกมาชัดเจน แต่ฉินโยวโยวเข้าใจความคิดของเขาได้ ฮ่องเต้อยากจะใช้ตนเองเป็นเหยื่อล่อเจียงหูเหลียนมาลงสนามรบ จากนั้นก็จะวาง 'กับดักไอสังหาร' เล่นงานอีกฝ่าย เร่งให้ลมปราณอีกฝ่ายปะทุกระทั่งเรียกเคราะห์ความเป็นความตายในการเลื่อนขั้นเป็นเซียนยุทธ์มา

เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความลับของเหยียนซู่กับเหยียนตี้สองพี่น้อง ไม่อาจอธิบายต่อบรรดาขุนนางให้ชัดเจนได้ สมควรกล่าวว่าฮ่องเต้เป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดในการดำเนินแผนการนี้จริงๆ

ฮ่องเต้เห็นฉินโยวโยวเงิบไปก็พูดเสียงเย็น "เรื่องเหล่านี้เจ้าไม่ต้องสงสัยมื่ออยู่ เจ้าสงบใจดูแลหย่งเล่เอ่ให้ดีก็พอแล้ว トラบที่แคว้นตัวลี้ยัง

ไม่ล้มสลาย สำนักเฟิงเสินยังไม่สูญสิ้น และเจียงหฺรูเสียนยังไม่ตาย... พวกเราสองพี่น้องตลอดจนสกุลเหยียนก็ไม่มีวันมีชีวิตที่สงบสุข เราล้มรสความรู้สึกที่ต้องวิตกกังวลประหวั่นพรั่นพรึงในวันนั้นของทุกปีมาพอแล้ว"

ฉินโยวโยวสะท้านไปทั้งร่าง พลันนึกถึงภาพเหยียนต้งนั่งเคียงพิงตัว โสภกเลื้อยอยู่ในตำหนักอักษรเมื่อไม่กี่วันก่อนขึ้นได้ ส่วนลึกในก้นบึ้งหัวใจ คล้ายว่ามีกองเพลิงกำลังแผดเผา!

หากแคว้นตัวลี สำนักเฟิงเสิน และเจียงหฺรูเสียนต่างไม่อยู่แล้ว เช่นนั้นก็ไม่มีใครคุกคามชีวิตของเหยียนต้งได้อีกต่อไป ในวันนั้นของทุกปีนางก็ไม่จำเป็นต้องเป็นห่วงหรือกลัวว่าฝันร้ายเมื่อไม่กี่วันก่อนจะหวนกลับมาอีก

ครั้นความคิดนี้เกิดขึ้นมาก็ยับยั้งไม่อยู่อีกต่อไป นางพูดโพล่งออกมา โดยแทบไม่ผ่านการไตร่ตรอง "ท่านชนปิ่นใหญ่ในเขตหวงห้ามออกมาแล้วกัน"

"ว่าอะไรนะ!" ฮ้องเต๋คาดไม่ถึงอย่างยิ่ง แต่เพียงไม่นานสีหน้าก็เปลี่ยนเป็นดีใจฉับพลัน "จริงหรือ!"

"จริง..." ฉินโยวโยวได้ยินคำตอบที่ทั้งเยียบเย็นทั้งแน่วแน่ของตนเอง ในใจก็มีเสียงหนึ่งห้ามนางไม่หยุดว่าเจ้ารู้หรือไม่ว่าถ้าปิ่นใหญ่กระบอกนั้นปรากฏขึ้นจะทำให้คนตายตั้งเท่าไร! เมื่อปิ่นใหญ่ออกไป ชีวิตนับร้อยนับพันก็ดับลงได้ในชั่วพริบตา!

อีกเสียงหนึ่งกลับกำลังแย้งเสียงดัง สงครามไหนเลยจะไม่มีคนตาย คนตายเรือนพันเรือนหมื่นในศึกเดียว กับคนทยอยตายเรือนพันเรือนหมื่นในศึกอื่นไม่รู้จบมีอะไรแตกต่างกัน! พวกคนที่ต้องการทำร้ายหย่งเล่อ

เหล่านั้่นจำเป็นต้องถูกกำจัดโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ พวกเขาตายแล้ว
สามี่ของข้าก็จะปลอดภัย! พวกเขามาเช่นฆ่าทำร้ายพวกเราได้ฝ่ายเดียว
อย่างนั้นหรือ!

ฮ่องเต้ประหนึ่งกลัวว่าฉินโยวโยวจะเปลี่ยนใจ จึงปล่อยเหยี่ยว
ส่งสารที่ใช้ติดต่อกับบรรดาผู้อาวุโสที่เขตหวงห้ามหมู่บ้านชื่อตี้โดยเฉพาะ
ออกไปทันที แจ้งให้พวกเขาขนย้ายปืนใหญ่ภายในถ้ำศิลาใต้น้ำมายัง
เมืองหลวงโดยเร็วที่สุด

มีปืนใหญ่ของบรรพบุรุษแล้ว เขาก็มั่นใจเต็มร้อยว่าจะตีแคว้นตัวลี
ให้พินาศย่อยยับได้!

เดิมทีฮ่องเต้ยังสงสัยอยู่บ้างว่าปืนใหญ่มีอำนาจมากเกินจริง
เหมือนที่บรรยายอยู่ในหนังสือสั่งเสียของบรรพบุรุษจริง ๆ หรือไม่ ทว่า
ช่วงที่ผ่านมาเขาได้ประจักษ์ในอำนาจอันยิ่งใหญ่ของกลไกดำหนัก
อักษรอยู่หลายหน อีกทั้งเห็นท่าทีของฉินโยวโยวแสดงชัดว่ากลไกชนิดนี้
ยังนับไม่ได้ว่าเป็นสุดยอด แค่คิดก็รู้ว่าอำนาจของปืนใหญ่ที่เป็นความลับ
ของบรรพบุรุษรวมถึงอาวุธที่อยู่บนแบบร่างกลไกเหล่านั้่นน่าตกตะลึง
ถึงระดับใด

ฉินโยวโยวประหนึ่งว่าไม่ได้รู้สึกถึงความตื่นเต้นเฝ้ารอของเขา นาง
เพียงตรวจดูกลไกรอบดำหนักอักษรไปเสียบๆ จนเสร็จ จากนั้นก็กลับ
เข้าห้องข้างไป

นางนั่งอยู่ข้างเหยียนตี้ อาศัยแสงตะเกียงพินิจดูสีหน้าซีดขาวของ
เขา ก่อนจะค่อยๆ พุบลงข้างหมอนเขาแล้วเริ่มร้องไห้เสียงเบาขึ้นมา

ไม่รู้ว้าร้องเพราะเหยียนตี้บาดเจ็บสาหัส ร้องเพราะตนเองไม่เชื่อฟัง

คำสอนของอาจารย์ หรือว่าร้องให้กับบรรดาคนที่กำลังจะต้องจบชีวิตลง
ภายใต้อำนาจภาพของปืนใหญ่

คืนนี้จินโยวโยวหลับได้ไม่เป็นสุขอย่างที่พูด ในฝันมีแต่ภาพเลือดเนื้อ
ของผู้คนนับไม่ถ้วนปลิวว่อนภายใต้การระดมยิงของปืนใหญ่ บรรดาแม่ม่าย
เด็กกำพร้าทำให้ตม่น้ำตาต่างน้ำ ยามตื่นมาตอนเช้าคนก็สมองมึนงง
เหมือนว่าไม่ได้นอนอย่างไรอย่างนั้น

ไทเฮาใช้เรื่องเป็นห่วงบุตรชายมีราชกิจรัดตัวแล้วจะไม่ได้กินอะไร
ให้ดีเป็นข้ออ้างมาเยี่ยมที่ตำหนักอักษรแต่เข้าตามเคย

นางเดินเข้าห้องข้างมากก็เห็นสภาพซบเซาหน้าซีดของจินโยวโยว
ที่เพิ่งตื่นมาล้างหน้าหิวผมเสร็จ จึงอดจะเดินมาลูบแก้มอีกฝ่ายไม่ได้
"โชนจึงเคียวกรำตนเองจนเป็นเช่นนี้ หย่งเล่อฟื้นมาเห็นสภาพเจ้าจะปวดใจ
มากเพียงไร"

จินโยวโยวปล่อยให้ไทเฮาตั้งตัวมานั่งลงข้างๆ ก่อนเอ่ยถามเสียงเบา
"เสด็จแม่ไม่ทรงโทษหม่อมฉันหรือเพคะ หม่อมฉันออกปากว่าจะคุ้มครอง
หย่งเล่อให้ดี ผลคือเขากลายเป็นเช่นนี้เสียแล้ว"

ไทเฮาถอนหายใจก่อนเอ่ยว่า "เดิมทีก็โทษอยู่ แต่พอเห็นเจ้า
เปื้อนเลือดไปทั้งตัว สลบอยู่ข้างหย่งเล่อ...เกิดเรื่องกับหย่งเล่อขึ้น เจ้าก็
ไม่ได้เสียใจน้อยไปกว่าข้าสักเท่าไร จึงรู้สึกที่โทษไม่ลงแล้ว" นางยิ้มพลา
งตอบให้จินโยวโยว "อีกทั้งเจ้าก็เป็นดวงใจของหย่งเล่อ หากเขาฟื้นมาแล้ว
รู้ว่าเจ้าถูกข้ากับหย่งคังรังแก ก็ไม่รู้อะไรจะทำหน้าตึงใส่พวกข้านานเท่าไร"

จินโยวโยวก้มหน้าลง ความดั่งเลในใจถูกกดลงไปอีกครั้ง

สามปีศาจดีต่อนางเพียงนี้ นางแบกรับความละอายใจนี้เพื่อเขาจะนับเป็นอะไร

ไทเฮาจับตามองฉินโยวโยวกินอาหารเช้าและยาบำรุงร่างกายจนหมดแล้วถึงค่อยลุกขึ้นจากไป

เหลียงลิ่งก้าวมากล่าวอย่างระมัดระวัง "พระชายา ป็นใหญ่ที่มีรับสั่งให้นำมาจากเขตหวงห้ามได้ส่งมาไว้ในห้องข้างอีกฟากแล้วพะยะคะ จะเสด็จไปตอนนี้หรือว่า..."

ไม่ต้องให้ฮ่องเต้กำชับอธิบาย เหลียงลิ่งก็รู้ว่าเรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง จึงไม่กล้าเร่งรัดมากเกินไป

ฉินโยวโยวมองเหยียนตี้ที่นอนหลับลึกแน่นอยู่บนเตียงแวบหนึ่ง ก่อนสวดหายใจลึกตอบว่า "ไปตอนนี้เลยแล้วกัน"

ภายในห้องข้างอีกฝั่งของตำหนักอักษร สิ่งของทั้งหมดถูกขนออกไปจนเกลี้ยงแล้ว ฮ่องเต้กับนักกลไกวัยกลางคนสามคนกำลังยืนอยู่ข้างแบบจำลองปั้นใหญ่สีดำขลับกระบอกนั้น สีหน้าตื่นเต้นพลุ่งพล่านจนระยับไม่อยู่

วันนี้พวกเขาจะได้เป็นพยานในความยอดเยี่ยมยิ่งใหญ่ว่าสิ่งตกทอดจากบรรพบุรุษด้วยกัน แม้ว่านี่จะเป็นเพียงแบบจำลอง แต่ขอเพียงมีมันช่วยทำความเข้าใจในวิธีประกอบติดตั้ง วันที่จะได้เห็นอานุภาพอันน่ากลัวของมันก็อยู่ห่างไปไม่ไกลแล้ว!

ชั่วพริบตาที่ฉินโยวโยวก้มมือแตะปั้นใหญ่ก็ได้สลัดความคิดฟุ้งซ่านทั้งหมดทิ้งไป นางจมอยู่กับความรู้สึกพิเศษอันประกอบด้วยความตื่นเต้นและความจดจ่อซึ่งมีอาจใช้ถ้อยคำบรรยายได้ชนิดหนึ่ง

ยามที่นางเห็นปืนใหญ่กระบอกนี้เป็นครั้งแรกในเขตหวงห้ามก็นึกอยากจะประกอบมันแล้ว เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับความทะเยอทะยาน เป็นเพียงความชอบและความเคยชินของนักกลไกเท่านั้น

เฉกเช่นเดียวกับนักชิมยามได้เห็นอาหารชั้นเลิศที่มีแต่ในตำนานอย่างไม่เคยฝัน การจะอดใจไม่ขยับตะเกียบถือเป็นเรื่องยากเหลือเกิน

แต่ต่อให้ปืนใหญ่กระบอกนี้จะถูกประกอบจนเสร็จแล้ว มันก็เป็นเพียงแบบจำลอง ไม่อาจยิงกระสุนสีแดงอำมหิตอันแท้จริงของมันได้ ทว่าเพียงกระบวนการประกอบนี้ก็ยั้งชวนให้จินโวยโวยตั้งตารอเป็นอย่างยิ่ง

ขณะนี้นางคล้ายได้ย่อนเวลาไปสนทนาแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งหน้ากับปรมาจารย์นักกลไกท่านนั้นเมื่อพันปีก่อน เป็นการสนทนาระหว่างสุดยอดฝีมือที่แท้จริง

ฝ่ายตรงข้ามออกใจทยอยมาให้แต่หลังจินโวยโวยพิจารณาไตร่ตรองอย่างลึกซึ้งรอบคอบแล้วก็เริ่มประกอบคำตอบอันสมบูรณ์ออกมาทีละนิด

หลังจากจินโวยโวยประกอบชิ้นส่วนสุดท้ายเสร็จเรียบร้อยแล้วก็นางก็เหม่อมองปืนใหญ่อยู่เป็นครู่ใหญ่ถึงได้มีท่าทีดุจตื่นจากฝัน

นักกลไกทั้งสามที่ด้านข้างได้ช่วยกันจดบันทึกกระบวนการทั้งหมดไว้อย่างละเอียดแล้ว

เมื่อพวกเขาหยุดมือลงถึงได้พบว่าที่เบื้องหน้าของแต่ละคนต่างมีกระดาศทองเป็นปีกหนา บนนั้นล้วนแต่เป็นเนื้อหาที่พวกเขาจดบันทึกมีภาพร่างคว่ำๆ มีตัวอักษร มือทั้งสองข้างเมื่อยทั้งขาประหนึ่งว่าไม่ใช่ของตนเองแล้ว แม้จะอ่อนเพลียถึงขีดสุด แต่ก็ยังอดตื่นเต้นจนจนสิ้นไปทั้งร่างไม่ได้

คุ้มค่าเหลือเกินแล้ว! บรรพบุรุษกับศิษย์ของมือเทพเนรมิตฉีเทียนเล่า

ที่ตรงหน้าท่านนี้ถึงจะมีสิทธิ์ได้รับการเรียกขานเป็นยอดปรมาจารย์
นักกลไกอย่างแท้จริง!

ฉิเทียนเล่อเองก็น่าจะมีสิทธิ์เช่นกัน จะอย่างไรศิษย์ที่โดดเด่นเพียงนี้
ก็ออกมาจากการสั่งสอนของเธอ ศิษย์ของเขายังร้ายกาจถึงเพียงนี้ ไม่รู้
จริงๆ ว่าวิชากลไกของตัวเองจะเหนือชั้นถึงระดับใด!

คนทั้งหลายเงยหน้ามองเห็นแสงสีแดงส้มที่ลอดผ่านกระดาด
กรุหน้าต่างห้องเข้ามา ก็พบว่าเวลาครึ่งค่อนวันถึงกับผ่านไปโดยไม่รู้เนื้อ
รู้ตัวแล้ว

ความตื่นเต็นพลุ่งพล่านและความเต็มอิ่มในใจฉินโยวโยวค่อยๆ
เหือดหายไป นางมองดูแบบจำลองปืนใหญ่ที่ประกอบเสร็จแล้วกระบอกนี้
ในสมองพลันมีบรรดาภาพเหตุการณ์อันน่ากลัวที่เห็นในฝันร้ายเมื่อคืน
ผุดขึ้นมาอีก จึงอดจะถอยหลังไปสองก้าวไม่ได้ ไม่กล้ามองมันอีกแม้แต่
แวบเดียว นางหันหลังรีบร้อนเปิดประตูเดินออกไปโดยไม่สนใจฮ้องเต้และ
นักกลไกสามคนที่เหลือในห้องข้าง

ไม่รู้ห้องฟ้ามี่หิมะตกลงมาอย่างหนักอีกครั้งตั้งแต่เมื่อไร ฉินโยวโยว
เดินกลับมาถึงห้องข้างที่ตนกับเหยียนตี้พักอยู่ชั่วคราวด้วยอาการเหมือน
วิญญูณออกจากร่าง นางนั่งลงโน้มหนึ่ง มองดูหิมะสีขาวนอกหน้าต่าง
อย่างเหม่อลอยตลอดทั้งคืน

ที่ฉินโยวโยวตอบตกลงประกอบปืนใหญ่ไปนั้น เรื่องของเหยียนตี้
เป็นเพียงเหตุจูงใจหนึ่ง อันที่จริงในใจนางเองก็มุ่งหมายอยากลองประกอบ
มาโดยตลอด...หากอาจารย์รู้เข้า ด้วยความรักใคร่ตามใจของเขาคงจะต่อนาง
คงจะตำหนินางไม่ลงเช่นกัน กระนั้นนางก็ยังอดตำหนิตนเองไม่ได้ นาง

ถึงขั้นไม่กล้าเผชิญหน้ากับผลลัพธ์อันน่ากลัวจากสิ่งที่นางทำลงไปชักนำมา
ข้าควรทำเช่นไรดี จินโวยโวยถามตนเองในใจไม่หยุด
พึงสังวรทุกซิปไปไม่เกิดผล...ทว่าตอนนี้นางจะทำใจไม่ให้ทุกข์เหมือนที่
อาจารย์ว่ามาได้อย่างไร

เหตุเพราะเคียวกรำมาทั้งวันทั้งคืน รุ่งขึ้นยามที่ไทเฮามาถึง พอมองเห็น
สภาพจินโวยโวยแล้วก็ตกใจเป็นอันมาก สั่งให้คนไปเชิญเหอหม่านจื่อ
มาดูนางทันที

ร่างกายจินโวยโวยไม่เป็นอะไรมาก ที่เป็นคือไข้ใจ ไทเฮารู้ว่า
เหอหม่านจื่อรู้จักกับจินโวยโวยมานาน ย่อมได้รับความไว้วางใจ
จากนาง ถือเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดที่สามารถคลายทุกข์ให้นางได้ในยามนี้

เหอหม่านจื่อฟังจินโวยโวยเล่าความกลัดกลุ้มจบแล้วก็ถอนหายใจ
กล่าวว่า "ข้าเองก็ไม่เห็นด้วยที่เจ้าช่วยให้แคว้นเซียงเยวี่มีอาวุธที่น่ากลัว
เพียงนั้น...ทว่าบัดนี้ได้หาลำมีแคว้นอยู่จำนวนมาก ต่างมีข้อขัดแย้งกัน
ไม่หยุดหย่อน แต่ละครึ่งล้วนมีชาวบ้านตายในสงคราม หากวันหน้า
พวกเขาสามารถรวบรวมได้ห้ำเป็นหนึ่งและปฏิบัติต่อเหล่าราษฎร
เป็นอย่างดี ทำให้ผู้คนมีสันติสุขได้จริงๆ นี่ก็ไม่แน่ว่าเป็นเรื่องเลวร้าย"

สิ่งที่คนเป็นหมอย่างเขาไม่อยากเห็นที่สุดก็คือเรื่องจำพวกรบรา
ฆ่าฟัน ทว่าเขาเห็นจินโวยโวยเป็นดั่งน้องสาวร่วมอุทร ย่อมจะทนเห็นนาง
ทรมานใจไม่ได้ ถึงได้ฝืนใจพูดออกมาเช่นนี้

แม้จะพูดเช่นนั้น แต่คนทั้งสองล้วนรู้ดีว่าถ้าได้เห็นภาพป็นใหญ่คร่าชีวิต
คนนับไม่ถ้วนในสนามรบกับตาตนเอง พวกเขามิอาจสบายใจได้อย่างแน่นอน

ฉินโยวโยวยิ้มผาดเผื่อนก่อนเอ่ยว่า "หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น..."

เหอหม่านจ้อล้งเลเล็กน้อยก่อนยื่นมือไปตบไหล่นางเบาๆ "เจ้าไม่ต้อง
ทรมานใจเกินไป หากท่านอาฉีมาเห็นสภาพเช่นนี้ของเจ้า เขาคงได้ปวดใจ
ตาย"

เขาถอนหายใจเสียบๆ ในใจ เติ้งผิงชินอ๋องเหยียนตี้ผู้ไม่มีใช้คู่ครอง
ที่ต่ออย่างที่เกิดขึ้นจริงๆ โยวโยวมีความสุขไร้ทุกข์กังวลตลอดมา เพียงแต่ให้เขา
ชั่วเวลาสั้นๆ ก็กลายเป็นเช่นนี้เสียแล้ว

น่าเสียดายที่เขาไร้ความสามารถ ได้แต่มองดูนางถลาลึกลงไป
เรื่อยๆ โดยไม่มีปัญญาช่วยเหลือแม้แต่น้อย

หวังว่าหลังเหยียนตี้หายเป็นปกติแล้วจะดีต่อฉินโยวโยว มิเช่นนั้น
ไม่ว่าอย่างไรเขาก็จะคิดหาหนทางทำให้นางจากไปโดยปลอดภัยให้ได้
ไปจากบุรุษที่มีแต่ทำให้นางทุกข์ทรมานและเศร้าเสียใจไม่หยุดยั้งนี้...
ไปให้ไกลแสนไกล

มีคนแบ่งเบาความกลัดกลุ้มในใจแล้ว ฉินโยวโยวก็อารมณ์ดีขึ้นบ้าง
กอบรับกับตู้เหวี่ยงเหินยังรับคำสั่งจากไทเฮามาให้จับตาดูนางกินอาหาร
นอนหลับทุกวัน เพียงไม่กี่วันให้หลังสภาพอาการของนางก็กลับมา
ค่อนข้างเป็นปกติ

ฉินโยวโยวพยายามปิดหูปิดตาบังคับให้ตนเองลืมเรื่องปิ่นใหญ่
คอยอยู่เป็นเพื่อนเหยียนตี้ทุกวัน หมกตัวอยู่ในห้องข้าง ทำของเล่นจำนวนหนึ่ง
ออกมาฆ่าเวลา เป็นต้นว่าทำอาวุธลับป้องกันตัวหลายชิ้นให้ไทเฮากับ
ฮ่องเต้ทำกล่องดนตรีแสนประณีตกล่องหนึ่งให้เสี่ยวถึงฮว้ายามไขลานแล้ว
จะสามารถส่งเสียงดนตรีอันไพเราะออกมาได้ ทำหุ่นไม้ที่ช่วยทุบเอว

ทูลบขาคได้ตัวหนึ่งให้ตูล่วยเหเนียง ทำ 'ตูลักนัย' ที่ไม่มีใครสะเดาะได้
หลายไปให้เหลียงลิ่ง

นางจงใจไม่ฟังไม่ดูเรื่องที่เกิดขึ้นภายนอก เพียงจดจ่ออยู่กับ
โลกเล็กๆ ของตนเอง โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวก็ผ่านมากลึ่งเดือนแล้ว

ไม่รู้ว่าคคนของสำนักเฟิ่งเสนคิดว่าเหียนตูลตายไปแล้วหรือกำลัง
วางแผนร้ายที่น่ากลัวกว่าเดิมอยู่ ถึงได้ไม่มีความเคลื่อนไหวพิเศษใดๆ
เช่นเดี๋ยวนั้น

25

วันนี้เหอหม่านจื่อมาตรวจชีพจรให้เหยียนตี้ บอกว่าร่างกายเขาจะฟื้นตัวเต็มที่แล้ว สามารถฟื้นขึ้นมาได้ทุกเมื่อ ฉินโยวโยวตื่นเต้นดีใจจนเฝ้าอยู่ข้างกายเขาไม่ยอมนอนตลอดทั้งคืน ทว่าน่าเสียดายที่เขา ยังคงไม่ฟื้น

ใกล้ฟ้าสว่างตู้เหวยเหนียงมาเห็นเข้าถึงได้ประคองฉินโยวโยวไปนอนบนตั่งนุ่มด้านข้าง

อันที่จริงฉินโยวโยวเหนื่อยแล้ว เพียงเอนร่างนอนบนตั่งได้ไม่นานก็ผล็อยหลับไป ตื่นมารู้สึกอุ่นบนร่าง นางก็หยิตาคิดจะบิดขี้เกียจ เพิ่งจะขยับก็พบว่าข้างกายมีเรือนร่างอบอุ่นเพิ่มมาร่างหนึ่ง!

นางสมองมึนงงยังไม่ทันไตร่ตรองอะไรได้ ลืมตาเงยหน้ามองก็เห็นใบหน้าทั้งคู่จะทั้งคู่เคยทั้งแปดใบหน้าอยู่บ้าง ใบหน้าหนึ่งซึ่งอยู่ห่างจากนางเพียงไม่กี่ซุน

เป็นเหยียนตี้? หย่งเล่อ? สามปีศาจของข้า?!

"เจ้าอย่าบอกข้าว่าเจ้าจำข้าไม่ได้แล้ว" เสียงอันคุ้นเคยดังมาอย่าง
อ่อนโยนอยู่ข้าง

ฉินโยวโยวกะพริบตา ภาพตรงหน้าพร่าเลือน "ท่านหลับตามา
สิบกว่าวันแล้ว!" ในถ้อยคำมีแววคับข้องใจและกล่าวโทษอย่างเข้มขัน

ความหมายในคำพูดคือเห็นสภาพตอนเหยียนตี้หลับตาจนชิน
จึงได้ลืมสภาพยามเขาลืมตาไปแล้วอย่างนั้นหรือ เหยียนตี้โน้มหน้าลง
จุมพิตดวงตาและพวงแก้มฉินโยวโยวอย่างอ่อนโยน จูบขบหยาดน้ำตา
บนใบหน้านางที่ละนิด จากนั้นก็ประทับจูบลงบนริมฝีปากนาง

ทำเช่นนั้นนางจะจำได้แล้วกระมัง ผู้ที่สนิทชิดใกล้กับนางได้เพียงนี้
ก็มีแค่เขา

ฉินโยวโยวอดคอกเขาไว้แน่น ตอบสนองเขากลับไปอย่างเร่าร้อน
นี่คือสามปีศาจของข้า ข้าไม่ได้กำลังฝัน ในที่สุดเขาก็ตื่นแล้ว!

ไม่กี่ชั่วยามก่อนหน้านี้ หลังจากฉินโยวโยวหลับไปได้ไม่นาน เหยียนตี้
ก็ฟื้นขึ้นมาแล้ว

เขาจูบแก้มฉินโยวโยวพลาถอนหายใจ "ไหนจึงผอมลงมากเพียงนี้
สภาพเหมือนวันที่ข้าซื้อเจ้าขึ้นมาจากแม่น้ำไม่มีผิด"

เขาไปพบฮ่องเต้และไทเฮาแล้ว ทั้งยังได้รู้เรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงที่เขา
บาดเจ็บสาหัสสลบไสลอยู่จากปากของพวกตู้เหว่ยเหินยงกับเหลียงลิ่งแล้ว
เช่นกัน พอได้เห็นสภาพอ่อนแอของฉินโยวโยวในยามนี้ก็ยิ่งรู้สึกปวดใจ

สภาพมีน้ำมีนวลที่ประคบบประหงมออกมาในเวลาเกือบครึ่งปี
ถูกทำให้กลับไปมีสภาพเดิมในเวลาเพียงประเดี๋ยวเดียว

ฉินโยวโยวขี้ตาแค้นเสียงพูดว่า "ท่านเป็นเช่นนี้แล้วข้ายังกินอิมนอนหลับ อ้วนท้วนสมบูรณ์อยู่ได้ ท่านควรต้องโมโหจนจะฆ่าคนแล้ว!"

เหยียนตี้หลุดข้าขี้ศีรษะนางพลางกล่าว "ก็ได้ ตอนนี้ข้าไม่เป็นอะไรแล้ว นับแต่วันนี้ไปเจ้าต้องกินข้าวนอนหลับอย่างว่าง่าย ขุนเนื้อหนังกลับมาในเร็ววัน"

"แผลของท่าน..." หลายวันมานี้ฉินโยวโยวใส่ยาให้เขาโดยตลอด นางย่อมรู้ถึงการฟื้นตัวของบาดแผลเขา

จำต้องกล่าวว่าถึงราชันยุर्थชั้นสิบแปดจะมีโชปีศาจ แต่ก็ใกล้เคียงแล้ว อาการบาดเจ็บหนักหนาสาหัสเพียงนั้นถึงขั้นไม่เป็นอะไรได้ภายในเวลาสั้นๆ เพียงสิบกว่าวัน กระทั่งไม่เหลือแม้แต่รอยแผลเป็น ความสามารถในการรักษาตนเองของเขาช่างกล้าแข็งจนชวนให้คนทอดถอนใจว่า "ได้เห็นเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว"

อีกทั้งเหอหม่านจื่อก็เคยบอกไว้ว่าการที่เหยียนตี้สลบไสลไม่ได้ มีสาเหตุจากบาดแผลสาหัส แต่เป็นการใช้วิธีที่แทบเหมือนกับการจำศีลมาฟื้นฟูร่างกายและชีพจรที่ได้รับความเสียหายซึ่งได้ผลดียิ่ง

เหยียนตี้ฟื้นขึ้นมาเมื่อไรก็หมายความว่าเขาหายเป็นปกติแล้ว... ปกติจนมากไปกว่านี้ไม่ได้อีก

เพียงแต่ฉินโยวโยวยังคงอดจะระแวงไม่ได้ ฉากเหตุการณ์สยของขวัญเมื่อสิบกว่าวันก่อนยังฝังใจนางมากเกินไป นางไม่อาจเชื่อได้ว่าเหยียนตี้จะแข็งแรงได้เร็วเพียงนี้จริงๆ

"หายดีแล้ว เจ้ากินอาหารเย็นก่อนเถอะ กินอิมแล้วข้าจะให้เจ้าตรวจดูอย่างละเอียด" ตอนแรกยังพูดคุยดีๆ มาถึงตอนท้ายกลับเปลี่ยนเป็น

กำกวมยิ่ง

ฉินโยวโยวถลึงตาใส่เขา จับพลันก็รู้สึกมันเขี้ยวอยากกลับฟันลับเล็บกับตัวเขา ยิ่งนึก ทว่านางรอให้แน่ใจในสภาพร่างกายของเขาก่อนค่อยว่ากันจะดีกว่า

เพียงไม่นานนั้ตู่เหวยเหินยงกับเหลียงลิ่งก็ยกอาหารมาส่ง ทีนี้ฉินโยวโยวถึงพบว่าด้านนอกมีดสนิทแล้ว นางถึงกับหลับตั้งแต่ฟ้าเพิ่งสางยันฟ้ามืด!

ตู่เหวยเหินยงมองดูท่าทางเอนซบพิงกันอันแสนอบอุ่นของฉินโยวโยวกับเหยียนตี้แล้วก็ให้เบิกบานเหลือประมาณ นางเอ่ยกระซำขึ้นว่า "อย่างที่คุณคิดจริงๆ พอมีท่านฮ่องทรงอยู่เป็นเพื่อน พระชายาถึงหลับสนิทเป็นพิเศษได้ หลายวันมานี้ไม่เคยหลับเป็นสุขถึงเพียงนี้เลย"

ฉินโยวโยวโบหน้าแดงกำ มือของเหยียนตี้ที่โอบอยู่บนเอวนางอดจะกระซำรดแน่นขึ้นไม่ได้

ในใจเขาคิดมาตลอดว่าฉินโยวโยวไม่ใช่ใจเขาเท่าไร แต่พอได้เห็นนางซบซิดจนเป็นเช่นนั้นเพราะเขาจริงๆ ก็อดละอายและทรมานใจขึ้นมาไม่ได้

แค่ครั้งนี้เพียงครั้งเดียว ชีวิตนี้เขาจะไม่มีวันทำให้นางต้องเคืองคว่างไรที่พึง หรือหนักกลัวปวดใจอีกแล้ว

เหยียนตี้ปลดอภัยไว้อันตรายแล้ว ฉินโยวโยวก็นึกเป็นห่วงตัวจุ่กับเสี่ยวฮุยที่อยู่ใกล้สมบัตินี้ได้สวนในจวนฮ่องขึ้นมา หลายวันมานี้นางล้วนถามข่าวอาการของพวกมันจากจู้จวินเพยทั้งสิ้น หากนางไม่เห็นด้วยตาตนเอง อย่างไรก็รู้สึกไม่สบายใจ

ในวังทำอะไรได้ไม่สะดวก เหยียนตี้เองก็อยากกลับจวนฮ่องโดยเร็ว

เช่นกัน คนทั้งสองกินอาหารเย็นเสร็จก็ไปลาไทเฮายังวังชิงซุน แล้วกลับ
จวนต้องในคืนเดียวกันทันที

เมื่อเย็นยันมั่นใจแล้วว่าต่ำๆกับเสี่ยวซูปลอดภัยดีเหมือนที่
จู้จิ้นเพยบอก เมฆดำที่กดทับอยู่ในใจฉินโยวโยวก็สลายไปกว่าก่อน
ในที่สุด

กลับถึงหอนอน เหล่าชั้นที่ได้เตรียมน้ำผสมเครื่องหอมไว้ให้เหยียนตี้
อาบแล้ว เหยียนตี้โบกมือไล่ชั้นที่ที่เตรียมจะปรนนิบัติออกไป ก่อนทอด
ฉินโยวโยวพลาถกระบะตามเสียงกลั้วหัวเราะข้างหูนาง "เจ้ามิใช่อยาก
ตรวจดูอาการบาดเจ็บของข้าหรือไร ระหว่างที่พวกเราอาบน้ำ เจ้าก็ดู
ให้ละเอียดชัดเจนไปด้วยเลยสิ"

"อาสิ!" ฉินโยวโยวมีท่าที่เปิดเผยใจกว้างอย่างน่าอัศจรรย์ ปลอ่ยให้
เขาลากตัวนางไปถึงห้องอาบน้ำ และยังเป็นฝ่ายถอดเสื้อผ้าให้เขาด้วย

ภายใต้แสงตะเกียงสว่างจ้า ผิวหนังตรงหน้าอกเหยียนตี้เรียบลื่น
เกลี้ยงเกลา มองไม่เห็นรอยแผลเป็นจากการถูกระเบี่แทงแม้แต่ขีด

ฉินโยวโยวลองส่งลมปราณเข้าไปตรวจดูอาการภายในตรงบริเวณ
ใกล้บาดแผลเขา เหยียนตี้เองก็สลายปราณคุ้มกายอย่างให้ความร่วมมือ
ปลอ่ยให้ลมปราณของนางโคจรตรงตำแหน่งสำคัญของเขา

ควรต้องรู้ว่าหากฉินโยวโยวมีเจตนาหมายทำร้ายเขา ยามนี้ขอแค่
คิดเพียงนิดก็สะบัดสีพจรวหัวใจของเขา ทำให้หัวใจเขาแหลกเป็นชิ้นๆ
ได้แล้ว เว้นแต่จะเป็นคนที่สนิทและไว้วางใจที่สุด มิเช่นนั้นคงไม่มี
ยอดฝีมือชาวยุทธ์คนใดยอมให้ผู้อื่นทำเช่นนั้นได้เด็ดขาด

ฉินโยวโยวแนใจเต็มร้อยว่าเขาไม่เป็นอะไรแล้วในที่สุด นางถึงได้

ค่อยๆ เก็บมือกลับไป

"วางใจแล้ว?" เขี่ยย่นตักถอดเอวนางไว้พลาถามยิ้มๆ

ฉินโยวโยวพยักหน้า ยิ้มแฉ่งให้เขาก่อนเอ่ยว่า "วางใจแล้ว..." จากนั้นก็กั๊กกรุ้มลงตรงหน้าอกเขาอย่างแรง กรงเล็บทั้งสองก็ไม่ได้ว่างเว้นเช่นกัน ขวนไหล่และแขนเขาจนเลือดออกซิบๆ ทันควัน

นางออกแรงกัดอย่างหนัก ทั้งรอยประทับบนเลือดบนล่างสองแถวไว้บนอกเขา

เขี่ยย่นตักถูจูโจมกะทันหันกลับเพียงแค่ออดนางไว้หนึ่งๆ โดยไม่ขัดขืน ทั้งไม่ส่งเสียงห้ามปราม ปลอ่ยให้นางระบายอารมณ์ไปเช่นนี้

"หากเจ้ายังรู้สึกไม่หายโมโหก็กั๊กก็ขวนหลายๆ ที" เขี่ยย่นตักลูบเรือนผมยาวของนางอย่างอ่อนโยนราวกับกำลังปลอบเด็กน้อยที่อารมณ์เสีย

"ท่านมันคนเลว!" ผู้เคราะห์ร้ายยังไม่ร้องให้ 'คนร้าย' ที่กั๊กขวนคนกลับชิงร้องขึ้นมาก่อน

"อืม"

"ท่านทำข้าตกใจแทบตาย! เห็นมือสังหารโผล่ออกมากะทันหัน ไฉนจึงไม่ส่งเสียงลั่นนินด!"

"อืม"

"รู้ทั้งรู้ว่าตนเองไม่มีตบะเหลือแล้ว เรื่องร้ายแรงเพียงนี้ไฉนจึงไม่บอกข้าแต่เนิ่นๆ"

"อืม"

"ท่านบอกว่าช่างฝีมือกับนักกลไกเหล่านั้นเชื่อใจได้ แล้วทำไมถึงมีเกลือบเป็นหนอน"

"อืม"

"เรื่องท่านเป็นพวกหัวใจอยู่ผิดตำแหน่งก็ไม่บอกข้า!"

"อืม"

"ข้าบอกจะคุ้มครองท่าน ผลคือท่านเกือบเสียชีวิต เหตุใดท่านไม่ทำอะไรซ้ำสักคำ"

"อืม"

"นอกจากอืมๆ ท่านปลอบข้าไม่เป็นแล้วหรือ!" คนร้ายร้องให้พลางทุบผู้เคราะห์ร้ายอย่างแรงอีกหลายที

เหยียนตี้กุมหมัดของฉินโยวโยวไว้ก่อนจับมาจูบ "ไม่ต้องร้องแล้ว หากร้องอีกจะกลายเป็นแมวหน้าลายแล้วนะ"

"ฮึ!" ฉินโยวโยวไม่สนใจเขา กระทั่งร้องจนสาแก่ใจแล้วถึงค่อยๆ หยุดลง

ฉินโยวโยวปล่อยให้เหยียนตี้เช็ดน้ำตาจนสะอาดแล้วถึงนึกขึ้นได้ว่าการอาละวาดนี้ของตนทำให้น้ำร้อนที่เดิมเตรียมให้สามปีศาจอาบกลายเป็นน้ำเย็นไปแล้ว

นางเบะปาก ยืนตัวตรงก่อนเอ่ยว่า "ท่านสวมเสื้อผ้ารอสักครู่ก่อนข้าจะไปสั่งให้คนต้มน้ำมาใหม่"

"ไม่ต้องยุ่งยากเพียงนั้น น้ำเย็นน้ำร้อนไม่มีความแตกต่างอะไรสำหรับข้า" ตะบองของเหยียนตี้ทำให้เขาอาบน้ำเย็นเฉียบกลางฤดูหนาวได้อย่างไม่มีปัญหา

"เช่นนั้นก็รีบอาบให้สะอาดเถอะ...หากรู้ก่อนข้าน่าจะรอให้ท่านอาบจนสะอาดแล้วค่อยกั๊ด ฮึ!" ฉินโยวโยวผลึกเขาออกแล้วคิดจะวิ่งหนี

เหยียนตี้ใช้มือหนึ่งดึงตัวฉินโยวโยวพลางเอ่ยว่า "เจ้ามิใช่ตอบตกลงจะอาบกับข้าหรือไร ข้าจำได้ว่าตอนที่อยู่ที่เขตหวงห้ามเจ้ายังเป็นฝ่ายเชื่อเชิญให้เข้าร่วมอาบด้วยอยู่เลย ตอนนี้ก็ยังไม่สาย อ่างน้ำนี่ใหญ่พอ"

ฉินโยวโยวซึ่งตาใส่เขาก่อนเอ่ยว่า "ข้าไม่อาบน้ำกับท่านหรอก!"

เหยียนตี้อุ้มนางมาถึงข้างอ่างอาบน้ำแล้วพูดยิ้มๆ "ข้าจะกล้าให้ภรรยารักอาบน้ำเย็นได้อย่างไร" เขาใช้มือหนึ่งโอบเอวฉินโยวโยวไว้ อีกมือก็จุ่มลงแกว่งซำๆ ในน้ำ เพียงประเดี๋ยวเดียว น้ำผสมเครื่องหอมทั้งอ่างก็มีไอร้อนลอยขึ้นมา

ผลลัพธ์นี้ฉินโยวโยวใคร่ครวญกับตนเองก็รู้ว่าพอจะทำได้เช่นกัน ทว่านางไม่มีทางทำได้ง่ายและเร็วเท่าเขาแน่

ระหว่างที่นางปากอ้าตาค้าง นึกอิจฉาริษยาชิงชังต่อบะของเจ้าปีศาจอยู่นั่นเอง เจ้าปีศาจก็กลายร่างเป็นมารราคะแล้ว

อาการบางอย่างปลดลง แบนองงค์กลางธารหอม คลอเคลียเล่นน้ำ เช่นยวนยาง*...

แคว้นเซียงเยวี่เร่งรีบเตรียมตัวสำหรับการเปิดศึกใหญ่ต่อแคว้นตัวลี้ที่จะมีขึ้นหลังช่วงเตรียมดินเพาะปลูกในฤดูใบไม้ผลิ เรื่องที่เจียงหูเสียนบุกเข้าวังหลวงอย่างเปิดเผย ทั้งยังใช้ให้คนในสำนักเข้าวังลอบสังหารหลายครั้งได้แพร่กระจายไปทั่วห้วแล้ว แคว้นใหญ่น้อยใกล้เคียงล้วนแต่รู้ว่าศึกใหญ่คราวนี้มีอาจเหลือเพียง

พวกเขาเป็นแคว้นที่ต้องพึ่งพาสองแคว้นใหญ่ในการอยู่รอด ย่อม

* ยวนยาง หรือเปิดเมนดริน เป็นนกเปิดนำชนิดหนึ่งที่มักก่อกำเนิดในจีน มีนิสัยชอบอยู่กันเป็นคู่ จึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของคู่ชีวิตและความรักมั่นคง

มีอาจมีวันเวลาที่ดีได้เช่นกัน บรรดาทูตแต่ละแคว้นพากันหาเส้นทางสืบทอด
จะได้คิดหาแผนการเอาตัวรอด

แต่ไหนแต่ไรมาแคว้นใหญ่ทำศึกกัน ผู้ที่เคราะห์ร้ายที่สุดล้วนแต่
เป็นพวกเขา หากไม่ระวัง การจะถูกสองแคว้นใหญ่หรือแคว้นเพื่อนบ้าน
ฉวยโอกาสกลืนกินแคว้นก็มีใช่เรื่องแปลก

ฮ่องเต้ของแคว้นตัวลี้กับแคว้นเซียงเยวี่เป็นห่วงเช่นเดียวกันว่า
แคว้นรอบข้างจะฉวยโอกาสยามพวกเขาสู้รบกันให้ลุบยาบก่อวณ

ฮ่องเต้กับเหล่าขุนนางใหญ่กำลังยุ่งกับการรับมือทูตจากแต่ละแคว้น
รวมถึงการเตรียมเสบียงและอาวุธของกองทัพ บรรยากาศในเมืองจื่อเย่
จึงดูตึงเครียดอยู่บ้าง

สายสืบทอดที่แฝงตัวอยู่ทางแคว้นตัวลี้ส่งรายงานกลับมาว่าเจียงหูเลียน
กับเมธจารย์ชวี่กวงไม่ได้กลับสำนักเพิงเสินเลย บัดนี้ความเคลื่อนไหว
เป็นเช่นไรยังไม่แน่ชัด เรื่องนี้ยิ่งทำให้ฉินโยวโยวรู้สึกประหวั่นพรั่นใจ

ตามหลักแล้วยอดฝีมืออย่างเจียงหูเลียนไม่สมควรกระทำเรื่อง
เสื่อมเสียเกียรติอย่างการเข้าวังมาลอบสังหาร ทว่าเขาก็ได้ทำไปแล้ว
ถึงขั้นยังส่งคนที่อยู่ใต้บังคับบัญชามาอีกครั้งด้วย

สุดยอดฝีมือผู้ส่งฝ่าฝืนคนหนึ่งกระทำการไม่เห็นแก่น้ำตาเช่นนี้
ช่างชวนให้คนปวดหัวยิ่งนัก ทั้งยามนี้เหยียนต้งเองก็ไม่อาจหาข่าวของ
พวกเขาศิษย์อาจารย์ได้อีก จึงได้แต่ให้ฉินโยวโยวอยู่ใกล้ตัว คอยป้องกัน
ระแวดระวัง

"เจียงหูเลียนที่สมควรตาย ไม่มีวิธีล่อเขาออกมาจัดการกำจัด
ให้สิ้นซากเลยหรือ" ฉินโยวโยวรู้สึกหงุดหงิดงุ่นง่านยิ่ง แม้นางจะชอบที่ได้

อยู่กับสามีปีศาจ แต่ไม่ต้องถึงขั้นตัวติดกันตลอดตั้งแต่เช้าจรดเย็นก็ได้

นางจะทำอะไรก็ทำไม่ได้สักอย่าง เขาจะออกไปตระเวนตรวจกองทหารประจำการก็ต้องพานางไป จะเข้าวังไปพบฮ่องเต้เพื่อหารือข้อราชการก็ต้องพานางไปอีก ยามได้รับเชิญให้เข้าร่วมงานเลี้ยงของทางการหรือต้องต้อนรับทูตจากแคว้นอื่นก็ยังคงพานางไปด้วย

ผู้คนในเมืองหลวงต่างกำลังลือกันว่าเซิ่งผิงซินอ่องรักภรรยายิ่งชีพ ไม่อาจห่างจากพระชายาขนาดๆ ผู้นี้ได้สักเลี้ยวเวลา และก็มีลือด้วยว่าพระชายามีใจทะเยอทะยานอย่างมาก อยากจะสอดมือยุ่งเรื่องของเซิ่งผิงซินอ่องไปเสียทุกเรื่อง

ไม่มีผู้ใดรู้เลยสักนิดว่าฉินโยวโยวหงุดหงิดจนจะไม่ไหวแล้ว และยิ่งแค้นเจียงหูเลี่ยนศิษย์อาจารย์ที่ทำให้นางไร้อิสระเข้ากระดุกด่ายิ่งกว่าเดิม

เหยียนตันนอกจากเรื่องไม่ชอบแววตาแฝงความมุ่งหมายที่บางคนใช้พินิจมองฉินโยวโยวแล้ว อันที่จริงเขาก็รู้สึกวุ่นวายไม่เลวเลย

"เจียงหูเลี่ยนหลบอยู่ในที่ลับไปตลอดไม่ได้หรอก อย่างไรก็ตามเขาก็ยังเป็นเจ้าสำนักของสำนักเฟิงเสิน ผู้อาวุโสทั้งหลายของสำนักไม่มีทางปล่อยยให้เขาทำเรื่องวุ่นวายแน่ เจ้าอดทนอีกสักกระยะหนึ่งก็ไม่มีอะไรแล้ว" เหยียนตึกกล่าวพลบด้วยถ้อยคำไพเราะน่าฟัง

"หากพวกเขาจะนึกถึงก็ควรนึกถึงท่านกับพี่ชายท่านสิ จะมานึกถึงข้าทำไม" ฉินโยวโยวพูดอย่างอดอันตันใจ นางอยากจะหาตัวพวกเขาเพื่อแก้แค้น และเค้นถามที่อยู่ของบิดามารดาเสียด้วยซ้ำ

เหยียนตึกขี้สรีระฉินโยวโยวโดยไม่พูดอะไร เจียงหูเลี่ยนกับเมธอาจารย์ชวี่กวงมีเหตุผลให้นึกถึงนางอยู่มากเหลือเกิน วิชากลไกที่เหนือชั้นกว่า

นักกลไกในยุคนี้หลายเท่าของนาง รูปโฉมงามเป็นหนึ่งในที่ถอดแบบมาจาก
ผู้เป็นมารดาของนาง ไม่ว่าสิ่งใดก็เพียงพอจะทำให้พวกเขาลงมือกับนาง
ได้แล้ว

ตำแหน่งฐานะของฉินโยวโยวในแคว้นเซียงเยวี่ยรวมถึงในใจเขา
ยามนี้ยิ่งทำให้ผู้อื่นมีใจหมายปองนางมากกว่าเดิม ก่อนสองแคว้นจะ
เปิดศึก หากจับตัวนางไว้ได้ก็จะกลายเป็นตัวประกันที่ดีที่สุดในการชู้กับ
เขา

"เสด็จแม่ตรัสว่าก่อนศึกใหญ่ให้พวกเราจัดพิธีแต่งงานกันก่อน
ทางเรือนศิลาภิรมย์ใกล้เสร็จพอดี หลังพิธีเจ้าก็ย้ายไปอยู่กับข้าทางนั้น"

ตอนกลางคืนในช่วงที่ผ่านมาี้เหยียนตี้ล้นพักอยู่ในหอนอนที่เรือน
ศิลาน้อยของฉินโยวโยว แน่หนอนว่ากิจวัตรประจำวันย่อมสะดวกไม่สู้กับ
ตอนอยู่ที่เรือนศิลา จะอย่างไรที่นี้เป็นเพียงสถานที่ที่สร้างไว้ให้พระชายา
พักอาศัยเพียงคนเดียว รูปแบบตัวเรือนจึงเน้นความประณีตอ่อนช้อย
มากกว่า

ฉินโยวโยวถามด้วยความแปลกใจ "พวกเรามิใช่ทำพิธีแต่งงานกัน
แล้วหรือ" ได้ข่าวว่ายังเป็นพิธีระดับสูงสุดของสกุลเหยียนอีกด้วย

แม้จะไม่มีใครเข้าร่วมชมพิธี แต่พอนึกถึงคำสาบานที่เหยียนตี้
กับนางกล่าวต่อหน้ารูปสลักหยกบรรพบุรุษ นางก็รู้สึกว้าพิธีแต่งงานนี้
จริงใจกว่าการคลุมหน้าค้ำกันกันไปค้ำกันมามากนัก

เหยียนตี้เล่นผมฉินโยวโยวพลางตอบยี้มๆ "นั่นเป็นพิธีแต่งงานใน
ตระกูลพวกเรา ด้วยฐานะของข้า เดิมทีการแต่งตั้งพระชายายังต้องมีพิธี
แต่งตั้งและพิธีสมรสอย่างเป็นทางการอีก แต่ข้าคิดว่าเจ้าต้องกลัวความ

ยุ่งยากเป็นแน่จึงได้ขอให้เสด็จแม่ทรงจัดรวมไว้ในวันเดียวกันเลย"

ฉินโยวโยวพลันแจ้งใจ นางก็แปลกใจอยู่ว่าโฉนพทางเหียนตี้
ขอนางแต่งงาน ทางนั้นก็ประกาศต่อทั้งใต้หล้าว่านางเป็นพระชายาแล้ว
ถึงขั้นว่าคนในจวนต้องยังเปลี่ยนคำเรียกขานในชั่วข้ามคืน ยามเช้าจึงพบ
ฮ่องเต้และไทเฮา คนทั้งหมดในวังก็เรียกนางเป็นพระชายาเช่นกัน

นางก็รู้สึกอยู่ว่าพวกเขาแต่งตั้งพระชายาได้ง่ายดายตามสบาย
เกินไปจริงๆ คิดไม่ถึงว่าเจ้าคนเลวนี้ถึงกับหลอกให้นางเข้าใจผิดจนทำ
ข่าวสารเป็นข่าวสูกแล้วถึงค่อยดำเนินขั้นตอนตามหลัง เจ้าคนเล่ห์เหลี่ยม
แพรวพราว!

"วันดีสำหรับจัดงานที่เหล่าผู้อาวุโสในตระกูลเลือกมาอยู่หลังวันที่เจ็ด
พรุ่งนี้พวกชุดแต่งงานน่าจะส่งมาถึง ทุกอย่างในจวนเตรียมพร้อม
เรียบร้อยแล้ว เจ้าไม่ต้องคิดอะไรมาก รอเป็นเจ้าสาวอย่างเดียวก็พอ"
เหียนตี้คล้ายว่าไม่สังเกตเห็นความไม่พอใจของฉินโยวโยว เขาบรรยาย
แจกแจงเรื่องพิธีแต่งงานต่อ

ฉินโยวโยวข้องใจขึ้นมาอีกครั้ง การเตรียมพิธีแต่งงานมิใช่เรื่อง
ง่ายดายเพียงนี้ โดยเฉพาะสามปีศาจยังเป็นถึงชินอ่อง เป็นไปได้อย่างไร
ที่เขาจะเตรียมการเรียบร้อยแล้วในพริบตาเดียว

"เริ่มเตรียมการตั้งแต่เมื่อไร โฉนข้าถึงไม่รู้เรื่อง" ฉินโยวโยวรู้สึกว่
ระยะนี้ตนเองเริ่มจะเลอะเลือนขึ้นทุกที

เหียนตี้ยิ้มพรางพลิกตัวลงบนเตียง เขาโน้มหน้าลงพราง
หัวเราะเบาๆ ก่อนเอ่ยว่า "ตอนที่พวกเราไปถึงเมืองปาไซ ข้าก็ส่งจดหมาย
บอกให้ในจวนเริ่มเตรียมการแล้ว"

ดวงตาโตแสงดงามทั้งสองข้างของฉินโยวโยวเบิกโพลง นางพูดอย่างอึดอัดคับข้อง "ท่านมั่นใจถึงเพียงนั้นเชื่อว่าข้าต้องแต่งให้ท่านแน่?" จะเกินไปแล้ว! ที่ยิ่งเกินไปกว่านั้นคือนางถึงกับซื้อบ๊อถูกเขาหลอกเสียอยู่หมัดจริงๆ!

"คนงามที่ข้าอุตสาหะถูกตาต้องใจทั้งที่ จะปล่อยให้นางหนีไปได้ อย่างไม่รู้เล่า" ในน้ำเสียงของเหยียนตี้มีแววกระหยิ่มใจอย่างซ่อนไม่มิด

อันที่จริงพระราชโองการแต่งตั้งฉินโยวโยวเป็นพระชายานั้น เขาได้เข้าวังไปขอจากไทเฮาตั้งแต่วันที่กลับถึงเมืองหลวงแล้ว อีกทั้งยังแจ้งต่อกองงานฝ่ายราชวงศ์และเหล่าผู้อาวุโสที่หมู่บ้านซื้อดีแล้วด้วย

ขณะที่ฉินโยวโยวยังคงไร้เดียงสาคิดว่าตนเองแค่ถูกเหยียนตี้หลอกพากลับมาใช้แรงงานพร้อมทั้งเป็นนักโทษ สถานะของคนทั้งสองก็ได้ถูกกำหนดโดยทางเหยียนตี้แล้ว

"อี! หากข้าไม่ตกลง ท่านจะทำอะไรได้!" ฉินโยวโยวพูดอย่างโกรธเคือง ในดวงตาเหยียนตี้คล้ายว่ามีเปลวเพลิงร้อนแรงสองกองลุกไหม้ขึ้นมา "เจ้าไม่ตกลง...ข้าก็ได้แต่ 'ลงกายลงแรง' ไฉนนำเจ้าอย่างเต็มที่แล้ว เจ้าอยากลองดูสักหน่อยหรือไม่"

"คนเลว! ฟ่ายังไม่มีดีท่านก็คิดจะทำเรื่องไม่ดีแล้ววรี!" ฉินโยวโยวทางหนึ่งหลบเลียงกรงเล็บของเข่าที่หมายจะสอดเข้ามาในเสื้อนาง อีกทางก็ร้องห้ามเบาๆ

"ข้าทำเรื่องไม่ดีไม่เคยเลือกเวลาอยู่แล้ว"

นอกเรือนฝนพราหิมะโปรยปราย ในเรือนอวลกลิ่นอายวันสันต์... เจ้าคนเลวทำเรื่องไม่ดีเสร็จก็ทอดกรรยาตัวน้อยสุดที่รักไว้พลง

พูดอย่างอิมเมม "เจ้าไม่ชอบที่อยู่กับข้าตั้งแต่เข้าจรวดเย็นทุกวัน รู้สึกไม่เป็นอิสระใช่ไหม วันพรุ่งนี้ข้าไม่อาจอยู่กับเจ้าได้ เจ้าตามข้าเข้าวัง รออยู่ที่ห้องข้างอย่างว่าง่าย อยากทำอะไรก็ทำไป ตอนเย็นข้าจะไปรับเจ้า"

ฉินโยวโยวเยียบไปชั่วคราวก็เอ่ยว่า "ได้"

นางคาดเดาได้แล้วว่าเหตุใดเหยียนตี้จะไม่อยู่กับนาง วันพรุ่งนี้เขาน่าจะไปทดสอบอานุภาพของปืนใหญ่กระบอกนั้นด้วยกันกับเหยียนซู กระมัง ผ่านมาหลายวัน คิดว่าพวกเขาคงทำของจริงออกมาสำเร็จแล้ว

นับแต่เหยียนตี้ฟื้นขึ้นมา เขาก็ตั้งใจไม่เอ่ยถึงเรื่องใดๆ ที่เกี่ยวกับปืนใหญ่ของบรรพบุรุษต่อหน้าฉินโยวโยว ถึงขั้นว่าไม่เคยคุยเรื่องการเตรียมการบุกโจมตีแคว้นตัวลีต่อนางานางด้วย

ฉินโยวโยวยินดีจะปิดหูปิดตาตนเอง ถือเสียว่าปืนใหญ่กระบอกนั้นไม่เคยปรากฏโฉมมาก่อน

วันรุ่งขึ้นเหยียนตี้พาฉินโยวโยวเข้าวังแต่เช้า เขาส่งนางถึงห้องข้างของตำหนักอักษรเรียบร้อยกั้ทั้งเหลียงลิ่งกับตู้เหวยเหนียงให้อยู่เป็นเพื่อนนาง ส่วนตนเองก็ไปสมทบกับฮ่องเต๋

เหยียนตี้ส่งแหวนสุเมรุรงหนึ่งให้ฉินโยวโยว เขาใส่วัสดุและเครื่องมือที่นางต้องใช้เวลาทำกลไกทั้งหมดให้นางพกติดตัว ไปที่ใดก็สามารถหาอะไรทำฆ่าเวลาได้

เมื่อตอนที่มิเสี่ยวซูยอยู่ สมบัติส่วนใหญ่ของฉินโยวโยวจะบรรจุอยู่ในกระเป๋าน้ำท้องของมัน ตอนนี้อยู่ซูยไม่อาจติดตามนางออกมาข้างนอก จึงได้แต่เปลี่ยนมาใช้เครื่องมือเก็บของแทน

ทว่าวันนี้ฉินโยวโยวไม่ได้เล่นกับกลไกอีก แต่เลือกหยิบเอาผ้าไหมแพรพรรณออกมาเตรียมจะตัดอีกชุดตามแบบชุดตัวน้อย

ครั้นตู้เหวยเหนียงเห็นก็พุดด้วยความตื่นเต้นดีใจ "พระชายาทรงพระครรภ์แล้ว? นี่จะเตรียมไว้ให้ท่านอ่อนน้อยท่านหญิงน้อยหรือเพคะ" หากแต่ชุดตัวน้อยนั้นไม่ว่าดูอย่างไรก็ดูพิกลทั้งยังดูคุ้นตาอยู่บ้าง

ฉินโยวโยวกลืนไม่เข้าคายไม่ออก "มิใช่ นี่ทำให้เสียสวย มันน่าจะเลื่อนชั้นสำเร็จเร็วๆ นี้แล้ว ข้าจะทำชุดใหม่ให้มัน มันจะต้องดีใจมากแน่นอน"

ตู้เหวยเหนียงดีทุกเรื่อง เสียก็แต่จุดที่ขอบเร่งรัดให้นางกับสามีปีศาจมีลูกซึ่งชวนให้คนหมดคำพูดอย่างยิ่ง

ตู้เหวยเหนียงได้ยินคำตอบของฉินโยวโยวก็ผิดหวังอย่างมากตามคาด นางบ่นมึมจางว่า "ท่านก็ทรงนึกถึงแต่เสียสวย โฉนไม่ทรงทำให้ท่านอ่อนบ้าง"

"เขาไม่ขาดแคลนเสื้อผ้าเสียหน่อย" ฉินโยวโยวจำได้ว่าเสื้อผ้าของเสียสวยมีแค่ชุดที่ร้านผ้าไหมซื้อส่งมาให้ชุดเดียว ส่วนเสื้อผ้าของเหยียนตี้... นางไม่เคยไปนับ ถึงอย่างไรก็มีไม่น้อยแน่นอน

"ของที่ท่านทรงทำจะเหมือนกับที่พวกช่างตัดเย็บทำได้อย่างไร?" ตู้เหวยเหนียงรู้สึกว่ามันเองจำเป็นต้องย้าเตือนพระชายาน้อยผู้ที่มีที่อยู่มาก

ฉินโยวโยวนึกขึ้นได้ว่ามีหนหนึ่งนางเอาอย่างพวกสตรีในหมู่บ้านฝึกทำถูงเหอเปา* แล้วนำมาให้อาจารย์ อาจารย์ก็ยิ้มกว้างจนปากแทบ

* ถูงเหอเปา หรือถูงพก ให้ใส่เศษเงินหรือของมีค่าจุกจิก เหน็บพกติดตัวหรือเวลาออกนอกบ้าน มักปักรูปสัตว์หรือตัวอักษรมงคล

ฉีกถึงใบหู ถูงเหอเปาไบนั่นเขาตัดใจใช้ไม่ลงจึงวางเก็บไว้ในกล่องผ้าแพรบนโต๊ะหนังสืออย่างทะนุถนอม ทั้งยังเคยนำไปทอดกับท่านลุงท่านอาที่มีสายสัมพันธ์ไม่เลวอีกหลายคน

อืม...ถูงเหอเปาไบ่เดี่ยวยังทำให้อาจารย์ดีใจจนหน้าบานได้หากนางตัดเสื้อผ้าให้สามีปีศาจก็น่าจะทำให้เขาดีใจจนนอนฝันดีทั้งคืน!

ฉินโยวโยวพยักหน้ากล่าวทันที "เช่นนั้นหลังพวกเรากลับไปแล้วก็ไปเลือกผ้าในคลังเก็บของมาทำกันเถอะ ว่าแต่เขาชอบสีและผ้าแบบใดหรือ"

ถามถึงตรงนี้ ฉินโยวโยวก็นึกคิดว่าตนเองดูไม่ค่อยใส่ใจสามีปีศาจเท่าที่ควรจริงๆ สามีปีศาจรู้ว่านางชอบกินอะไร ชอบสีอะไร ชอบอาหารแบบไหนใด ถึงขั้นยามที่พักอยู่ด้วยกัน บางครั้งเขายังหิวและเกล้าผมให้นางด้วยตนเอง กระทั่งทรงผมก็ยังเป็นทรงที่นางชอบทำในยามปกติ

นางกลับมีความเข้าใจต่อสามีปีศาจจำกัตัวอย่างยิ่ง และยังไม่เคยสังเกตถึงความชอบของเขามาก่อน นางเป็นภรรยาที่ดูล้มเหลวอยู่บ้างจริงๆ

ตู้เหวยเหวียงเห็นฉินโยวโยวฟังคำของนางเข้าหูแล้วก็ตอบรับด้วยความยินดี "ความโปรดปรานของท่านอ๋อง หม่อมฉันทราบดีที่สุด จะต้องเลือกสิ่งที่ท่านอ๋องโปรดที่สุดมาให้พระชายาได้แน่นอน หึๆ! อันที่จริงหากท่านอ๋องทรงทราบว่าพระชายาจะทรงตัดฉลองพระองค์ถวาย ไม่ว่าสีและแบบเช่นไร ท่านอ๋องต้องโปรดแน่นอนพะคะ"

"อย่าเพิ่งบอกเขา ทำเสร็จแล้วค่อยให้เขาดีใจ" ฉินโยวโยวกำชับ

"ไม่มีปัญหาพะคะ!" ถ้าเป็นเรื่องอื่น นางจะไม่ช่วยปิดบังท่านอ๋อง

แน่นอน แต่เรื่องทำของให้ระหว่างสามภรรยาหนุ่มสาวนี้ นางเข้าใจ

ในห้องข้างบรรยากาตอบอุ่นกลมเกลียว แต่ในเวลาเดียวกันนี้ ภายในค่ายประจำการกองทหารหลวงแห่งหนึ่งที่อยู่ห่างจากเมืองหลวงไปหลายสิบลี้ อารมณ์ของเหยียนตี้กับฮ่งเต็กกลับตื่นตื้นตันอย่างยิ่ง

พวกเขาออกจากเมืองหลวงมาถึงที่นี่อย่างเจียบเจียบตั้งแต่เช้า ข้างกายไม่ได้พาผู้ติดตามใดๆ มาด้วย แม้แต่แม่ทัพนายกองในค่ายก็ไม่ได้แจ้งให้ทราบล่วงหน้า

นี่เป็นหนึ่งในค่ายประจำการนอกเมืองหลวงจากสิบสองค่าย มีเพียงเหยียนตี้ เหยียนซู่ และนักกลไกที่เกิดจากสายตรงของสกุลเหยียนอีกเพียงสามคนที่รู้ว่าพวกเขากำลังเตรียมอาวุธที่ร้ายกาจที่สุดและเป็นความลับที่สุดของแคว้นเซียงเยวี่อยู่ในสถานที่นี้...ป็นใหญ่ของบรรพบุรุษ

เจียงหฺรูเลียนสองศิษย์อาจารย์ยังชุมนุมตัวอยู่บริเวณเมืองจื่อเยี่ย หากพวกเขาเกิดล่วงรู้การมีอยู่ของปืนใหญ่บรรพบุรุษก่อนเวลา จะต้องคิดหาสารพัดวิธีมาทำลายมันแน่นอน สองคนนี้มีตบะสูงส่งล้าลึก เคลื่อนไหวว่องไวยากจะป้องกัน ฟันธงสกุลเหยียนไม่อาจไม่ระวังไว้ก่อน

ทางด้านตะวันตกเฉียงใต้ของค่ายทหาร ลึกลงไปได้ดินในคลังเก็บของอันกว้างเปล่า ก็คือสถานที่ที่นักกลไกทั้งสามอดหลับอดนอนเพื่อประกอบปืนใหญ่

หากฉินโยวโยมาเห็นปืนใหญ่สิบกระบอกที่ประกอบสำเร็จแล้ว ภายในคลังเก็บของนี้ รวมถึงชิ้นส่วนของปืนใหญ่กองพะเนินที่ด้านข้าง นางจะต้องตกใจจนสะดุ้งโหยงแน่นอน

กระบอกและฐานปิ่นใหญ่รวมถึงชิ้นส่วนสำรองที่มีรูปร่างตามขนาดที่กำหนดจำนวนมากเพียงนี้ ไม่มีทางหล่อขึ้นรูปเสร็จในเวลาอันสั้นไม่ถึงเดือนเด็ดขาด

ความจริงตั้งแต่หนึ่งปีก่อนหน้านี้นับตั้งแต่จินโยวโยวสะเคาะกลไกที่บรรพบุรุษสกุลเหยียนทิ้งไว้ที่เขาไซวหนานจนผ่านการทดสอบเหยียนตี้ก็แจ้งให้เหยียนชู่เรียกรวมช่างฝีมือชั้นยอดให้ลงมือใช้ทองเหลืองและเหล็กทำกระบอกและฐานปิ่นใหญ่ รวมถึงทำชุดชิ้นส่วนสำรองออกมาตามแบบจำลองปิ่นใหญ่และแบบร่างชิ้นส่วนอย่างเป็นทางการฉบับแล้ว แม้แต่กระสุนก็ยังเตรียมไว้ไม่รู้ตั้งเท่าไร

เพื่อศึกตัดสินกับแคว้นตัวลี หลายปีมานี้สกุลเหยียนได้เตรียมพร้อมอย่างเต็มที่ ขาดแค่คนสำคัญที่ปรากฏขึ้นโดยไม่คาดฝันอย่างจินโยวโยว

ฮองเต้ลูบตัวปิ่นใหญ่เบาๆ เขาพยายามใช้น้ำเสียงราบเรียบมั่นคงกล่าวกับนักกลไกทั้งสามที่ยืนทำหน้าตื่นเต้นอยู่ตรงหน้า "พวกท่านประกอบปิ่นใหญ่เหล่านี้เสร็จแล้วจริงๆ?"

แม้นักกลไกผู้เป็นหัวหน้าจะมีสีหน้าซุบซิดเหนื่อยล้าอยู่หลายส่วน แต่ดวงตาทั้งสองกลับเจิดจ้ากว่าปกติ "พะยะค่ะ พวกกระหม่อมสามคนได้เทียบกับบันทึกการประกอบปิ่นใหญ่ของพระชายาในวันนั้นแล้ว มันใจว่าไม่ผิดพลาด จึงวาดแบบร่างโดยละเอียดขึ้นใหม่ จากนั้นถึงค่อยเริ่มลงมือ พวกกระหม่อมกลัวใช้ชีวิตรับรองว่าเหมือนกับที่พระชายาทรงประกอบเองไม่มีผิดเพี้ยนพะยะค่ะ"

"ดีมาก! ประเดี๋ยวเราจะรอดูอานุภาพที่แท้จริงของปิ่นใหญ่บรรพบุรุษนี้!" ฮองเต้หันหน้ามามองเหยียนตี้ ก่อนจะพบว่าน้องชายที่

ไร้อารมณ์ความรู้สึกเสมอมา เวลาถึงกับใจลอยไปแล้ว

"อาต๋ เจ้ากำลังคิดอะไร หรือว่าป็นใหญ่นี้ยังมีปัญหาอยู่อีก" ฮ่องเต๋ถามยิ้มๆ ปรากฏที่ทออยู่ในดวงตาคูมิดมัวไม่ชัดเจน

"ไม่มีอะไร ข้าจะไปสั่งให้แม่ทัพของที่นี่เตรียมตัว" เขี่ยนตี้ไม่ได้พูดอะไรมาก เพียงหันหลังเดินไปโรงกลไกใต้ดิน สั่งให้แม่ทัพของกองทหารประจำการแห่งนี้เตรียมพื้นที่ให้พวกเขาได้ทดสอบอาวุธของป็นใหญ่

ฮ่องเต๋มองเงาหลังที่หายลับไปตรงปลายบันไดของเขี่ยนตี้กลางยิ้มเย็นในใจ

น้องชายคนดีของเขา กำลังคิดถึงสตรีที่ซบชีวิตป็นใหญ่บรรพบุรุษนางนั้น อีกฝ่ายกำลังร้อนตัว ลังเล ถึงขั้นว่ากำลังนึกเสียใจ... เหตุเพราะอุบายหลอกลวงที่พวกเขาสองพี่น้องร่วมมือกันสร้างขึ้น

สตรีนางนั้นมีผลต่อเขี่ยนตี้มากกว่าที่คนทั้งหมดคิดไว้เสียอีก

ไม่นานก็เตรียมการเสร็จสิ้น เขี่ยนตี้เรียกหาแม่ทัพกองทหารประจำการ ก่อนจะสั่งให้ทหารทั้งหมดถอนทัพถอยไปทางตะวันตกห่าหลี่ พร้อมกับให้หน่วยลาดตระเวนไล่คนไม่เกี่ยวข้องภายในระยะยี่สิบหลี่ทางตะวันออกของค่ายทหารออกไปโดยเร็ว

ทุกคนล้วนไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่เขี่ยนตี้เป็นดังเทพสูงสุด ในกองทัพแคว้นเซียงเยวี่ ไม่มีใครตั้งข้อสงสัยหรือซักถามถึงการตัดสินใจของเขา

นักกลไกทั้งสามใช้กลไกที่ติดตั้งไว้ล่วงหน้าในโรงกลไกใต้ดินขนป็นใหญ่กระบอกหนึ่งขึ้นมาบนพื้นดินโดยไม่บุบสลาย ปากกระบอกปืนหันไปทางทุ่งร้างผืนใหญ่ฝั่งตะวันออกของค่ายทหาร

ประกายไฟพลันวาบขึ้น เสียงดังสนั่น!

เสียงดังลั่นสะท้อนก้องอยู่ภายในค่ายทหาร เพียงไม่นานทางตะวันออก
ลึบกว่าหล็กก็มีเสียงตูมตามครั่นครั่นดังมา

สำเร็จแล้ว?! ฮ่องเต้กับเหียนตี้มองตากัน ความดีใจและความตื่นเต้น
มีอาจะระบับอยู่ คนทั้งสองสั่งให้นักกลไกสองคนเฝ้าอยู่ที่เดิม ก่อนพา
นักกลไกผู้เป็นหัวหน้าห่อตะปิงไปยังทิศทางที่มีเสียงดังด้วยกัน

ห่างไปราวสิบห้าหลี่ หลุมหมี่มาหลุมหนึ่งพลันปรากฏขึ้นบนพื้น
ภายในรวมถึงรอบหลุมล้วนไหม้เกรียม เศษดินเศษหินปริมาณมาก
กระจัดกระจายอยู่รอบๆ หลุม

ยามเหียนตี้กับเหียนซู่พานักกลไกผู้นั้นรุดมาถึง ตอนยืนอยู่ใกล้หลุม
ก็ยังรู้สึกได้ถึงพลังงานความร้อนอันน่ากลัวที่มาจากการระเบิด

"เทียบได้กับการโจมตีเต็มกำลังของราชันยุทธชั้นสิบขึ้นไป! บรรพบุรุษ
ทรงคุ้มครอง สวรรค์ทรงโปรดแคว้นเชียงเยวี่!" ฮ่องเต้มองดูได้ครู่หนึ่ง
ก็หัวเราะลั่นขึ้นมา

นักกลไกผู้นั้นเหม่อมองหลุมดิน เขาแทบจะไม่กล้าเชื่อสายตา
ตนเอง แม้แต่เหียนตี้ก็ยังไม่อาจดึงสติกลับมาได้เป็นครูใหญ่

แม้ฝีมือเต็มกำลังของเขาจะมีพลังทำลายล้างมากกว่าป็นใหญ่
แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่อาจทำการโจมตีที่รุนแรงเพียงนี้ได้ไกลถึงสิบห้าหลี่
แน่ นี่เป็นเรื่องที่มีแต่เทพเซียนถึงสามารถกระทำได้

ศาสตราวุธระดับเทพเช่นนี้ หากเอาไปใช้ในสนามรบยังจะมีผู้ใด
ต่อกรได้!

เกรงว่ากระทั้ราชันยุทธชั้นสิบแปดอย่างเจียงหูเหลียน หากไม่รู้

ตำแหน่งชัดเจนของปืนใหญ่ก็คงทำได้แค่มองดูแคว้นตัวลีและสำนักเฟิงเสิน
ถูกยิงจนเป็นเถ้าถ่านโดยที่ทำอะไรไม่ได้

เขาพอจะเข้าใจแล้วว่าเหตุใดบรรพบุรุษถึงไม่กล้าทำศาสตราวุธที่
น่ากลัวนี้ออกมาง่าย ๆ ปืนใหญ่ชนิดนี้มีอำนาจรุนแรงเกินไป หากอาวุธนี้
หลุดออกไปจะนำผลลัพท์ใดตามมาด้วยก็ไม่มีใครคาดเดาได้

ทว่าความคิดเหล่านี้เพียงวาบผ่านในใจของเหยียนตี้เท่านั้น บัดนี้
ความลับของปืนใหญ่อยู่ในกำมือของสกุลเหยียน นั่นก็ถือเป็นลิขิตว่า
พวกเขาต้องรวบรวมแผ่นดินให้อยู่ใต้การปกครองโดยคนผู้เดียวให้ได้!

เหยียนตี้ลงมือกลบร่องรอยหลุมที่เกิดจากปืนใหญ่ ก่อนที่ทั้งสาม
จะสะกดกลืนความตื่นเต้นดีใจรดกลับมาค้ายทหาร จากนั้นก็ทดสอบ
ปืนใหญ่ติดกันอีกสองสามครั้ง เมื่อมั่นใจว่าผลลัพธ์ไม่มีผิดพลาดถึงได้
หยิบขงที่มีพื้นที่พิเศษใหญ่ที่สุดที่เก็บซ่อนอยู่ในห้องพระคลังมาเก็บ
ปืนใหญ่วางถึงชั้นส่วนสำรองและแบบร่างเข้าไป แล้วจึงพานักกลไก
ทั้งสามออกจากค้ายทหารกลับเมืองหลวงไปอย่างลับ ๆ

ทหารหลวงที่ประจำการอยู่ในที่นี้กลับถึงในค่ายพักก็ล้วนไม่เข้าใจ
ว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาดูเหมือนจะได้ยินเสียงดังสนั่นหลายเสียงดัง
มาจากในค่ายทหารและทางตะวันออกไกลออกไป ทั้งไม่รู้สาเหตุใดแม้ทัพ
จึงให้พวกเขาถอนทัพไปกะทันหันแล้วก็เคลื่อนกลับมาอีก

ขณะเหยียนตี้กับฮ่องเต้พานักกลไกสามคนนั้นกลับถึงเมืองหลวง
อย่างเงียบเชียบก็เป็นเวลาโพล้เพล้แล้ว แต่คนทั้งหลายยังคงไม่อาจสงบ
อารมณ์ที่พลุ่งพล่านลงได้ทั้งหมด

ฮ่องเต้จัดการพานักกลไกทั้งสามไปอยู่ในสถานที่ปลอดภัยและเป็น

ความลับด้วยตนเอง ให้พวกเขาประกอบเป็นใหญ่ที่เหลือต่อ ส่วนตนเอง กับเหยียนตี้ก็กลับวังหลวงด้วยกัน

ยามมาถึงวังหลวงก็ไม่ได้เข้าไปในวังทันที ฮ้องเต๋ชวนเหยียนตี้ เดินขึ้นหอกำแพงวัง ก่อนเอ่ยอย่างคึกคักอีกเหมยยิง "คำทำนายของ บรรพบุรุษจะเป็นจริงที่พวกเราสองพี่น้องตามคาด หึๆ! แผ่นดินอัน กว้างใหญ่นี้อีกไม่นานก็จะกลายเป็นของสกุลเหยียนเรา แค่คิดถึงเรื่องนี้ ก็อยากให้อันใหม่มาถึงตอนนี้เลยจริงๆ พวกเราพี่น้องนำทัพใหญ่ กวาดล้างแคว้นตัวลีแล้วต่อด้วยได้หัล้า! เจียงหูเหียน สำนักเฟิงเสิน แคว้นตัวลี ทั้งหมดล้วนต้องถูกบดขยี้เป็นผุยผงภายใต้อาณูภาพของ ปืนใหญ่บรรพบุรุษ!"

เหยียนตี้เองก็มีสีหน้าตื่นเต้นเช่นเดียวกัน ทว่าคำพูดต่อมาของ ฮ้องเต๋กลับเป็นเช่นน้ำเย็นที่สาดใส่อารมณ์ตื่นเต้นของเขาให้ถูกดับลง ทันควัน "เจ้าว่าหากให้น้องสะใภ้ถอดความหมายของขีดเครื่องหมาย ลีกลับเหล่านั้บนแบบร่างกลไกอื่นๆ ที่บรรพบุรุษทิ้งไว้ออกมา..."

ในสมองเหยียนตี้ปรากฏภาพท่าทางอันอ่อนแอซีดเซียวของฉินโยวโยว ที่เขามองเห็นในวันที่พี่น้องวบบผ่านแทบจะพร้อมกัน ทั้งยังมีแว่นึกเสียใจ ละอายใจ หวาดหวั่น ไร้ที่พึ่งในดวงตาของนาง...

"มีปืนใหญ่ของบรรพบุรุษก็มากพอแล้ว เรื่องนี้อ่าได้เอ่ยถึงอีก!" คำปฏิเสธแทบจะโผล่ออกจากปากโดยปราศจากความลังเล

เขาริษยามากจริงๆ ที่ฉินโยวโยวยึดถือวาทะของอาจารย์มายัง แต่ หลังจากเขาได้เห็นกับตาถึงสภาพซึ่มเซาเศร้าเสียใจเนื่องจากฝ่าฝืน หลักการของตนเองและอาจารย์ของนางแล้ว เขาก็ยอมปล่อยหนามนี้

ให้ยกออกไปดีกว่าทำให้นางต้องเสียใจและลำบากใจอีกครั้ง

"มีปืนใหญ่บรรพบุรุษยอมจะไม่เลย แต่ปืนใหญ่เหมาะกับการโจมตีระยะไกล อีกทั้งการขนส่งก็ไม่ค่อยสะดวก ของที่เป็นพื้นที่วิเศษมีน้อยเกินไป ทว่าทั้งห้องพระคลังรวมถึงคลังส่วนตัวของราชวงศ์ที่สามารถบรรจุปืนใหญ่ได้กลับมีเพียงราวสิบชิ้น หากมีอาวุธที่เบาและขนย้ายสะดวก อีกทั้งมีานุภาพเกรียงไกรอย่างอื่นคอยช่วย การรวบรวมได้ห้ำหั่นของพวกเขาจะราบรื่นขึ้นมาก" ย่องเต๋อหวนล้อมต่ออย่างไม่ยอมแพ้

"เรื่องนี้ปล่อยให้ค่อยเป็นค่อยไปเถิด ข้าไม่อยากฝืนใจนางอีก นางเป็นภรรยาของข้า" เหยียนตี้ส่ายศีรษะปฏิเสธ

ย่องเต๋อไม่เห็นด้วย "ค่อยเป็นค่อยไป? หากปล่อยให้เป็นอย่างนั้น เกรงว่าแม้แต่ปืนใหญ่บรรพบุรุษพวกเขาก็ไม่ต้องคิดฝืนกันแล้ว แค่อัศวินนางหนึ่งเท่านั้น จะเทียบกับสิ่งที่สกุลเหยียนวางรากฐานมายาวนานหลายชั่วคนได้อย่างไร"

เหยียนตี้มองเขาปราดหนึ่งอย่างเย็นเยียบ "หากไม่มีนาง สิ่งทีวางรากฐานมายาวนานหลายชั่วคนนี้ก็ไม่ว่าจะบรรลุผลสำเร็จได้เดือนใดปีใด เสด็จพี่ ท่านไม่ต้องพูดแล้ว ข้าไม่มีทางรับปาก"

ย่องเต๋อถอนหายใจกลับมาทำท่าทางทะเล้นก่อนเอ่ยว่า "ก็ได้ น้องสะใภ้เป็นดวงใจของเจ้า ข้าที่เป็นพี่ไม่มีค่าแล้ว เรื่องนี้ข้าจะไม่เอ่ยถึงอีก แต่เรื่องที่ข้าจะนำทัพออกรบเอง เจ้าก็อย่ามาห้ามข้า"

เหยียนตี้ขมวดคิ้วมองเขาพลาบเอ่ยว่า "ท่านยังไม่ถอดใจอีก? ในสนามรบเสี่ยงอันตราย ท่านเป็นถึงผู้ปกครองแคว้น ต่อให้ไม่มีอันตรายถึงชีวิต แต่ถ้าได้รับบาดเจ็บก็กระทบต่อใจทหารใจราษฎรอย่างมาก แล้ว

"ไหนท่านต้องไปเสี่ยงให้ได้ด้วย"

ฮ่องเต้แค้นหัวเราะ "พูดเช่นนี้อีกแล้ว ข้าไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเหตุใดฮ่องเต้คู่แห่งแสงสว่างและความมืดต้องเป็นข้าที่ตัวติดอยู่บนบัลลังก์อันเย็นเฉียบน่าเบื่อตัวนั้น! ข้ามอบบัลลังก์ให้เจ้า แล้วให้ข้าใช้ตำแหน่งเชิงผิงซินอ๋องของเจ้าแทนดีหรือไม่ เช่นนี้ทุกคนก็ไม่ต้องเอาเรื่องผู้ปกครองแคว้นอะไรนี้มากอดต้นข้าแล้ว"

เหยียนตี้ส่ายหน้า "ท่านรู้ทั้งรู้ว่านี่เป็นไปไม่ได้ กลับกันเถอะ ฟ้ามืดแล้ว" เขาพูดจบก็ไม่พาลอะไรอีก เพียงหมุนตัวเดินลงจากหอกำแพงวังก้าวเท้ายาวไปทางตำหนักอักษร

ฮ่องเต้เดินตามหลังเหยียนตี้ไปอย่างไม่เร็วไม่ช้า แวดตาที่มองเงาหลังอีกฝ่ายทอดประกายเยียบเย็นบางๆ ออกมา เขารู้ว่าเหยียนตี้รีบไปตำหนักอักษรเพื่อรับสตรีนั้น

ในวังมีภรรยาที่เหยียนตี้ชอบกำลังรออีกฝ่ายอยู่ แต่เขาที่เป็นฮ่องเต้ไม่มีอะไร มีแต่สตรีใส่หน้ากาก วางแผนจะตั้งครมภ์เลือดเนื้อเชื้อไขของเขา อยากกลายเป็นไทเฮาหรือไท่เฟยในภายภาคหน้าแค่นั้น

ในห้องข้างของตำหนักอักษร ภายได้แสงตะเกียงนวลตา ฉินโยวโยว กำลังยืมดาหิยพลางพลิกดูเสื้อตัวนทอลายตัวน้อยสีชมพูที่เพิ่งทำเสร็จไปมา พร้อมจินตนาการถึงเสียงหัวเราะชอบใจและท่าทางน่ารักน่าชังหลังจากที่เสียสละได้สวมใส่มัน

ทันใดนั้นเองก็ถูกคนกอดไว้จากทางด้านหลัง เสื้อผ้าที่ติดไอนาวเย็นของต้นฤดูใบไม้ผลิจากด้านนอกแนบชิดกับร่างนาง หลังคอดูคนหอม

ไปหนึ่งฟอด "วันนี้ทำอะไรไปบ้าง"

ฉินโยวโยวไม่ต้องฟังไม่ต้องมองก็รู้ว่าผู้ที่มาถึงแล้วทำรุ่มร่ามกับนางในเขตวัง นอกจากสามีปีศาจแล้วก็ไม่มีใครอื่นอีก

"ท่านกลับมาแล้ว?" นางหันไปส่งยิ้มให้ รอยยิ้มเจิดจ้าตราตรึงใจจนทำให้เหยียนตี้หัวใจหยุดเต้น เขาอยากให้ทุกครั้งที่ยกกลับมาล้วนมีรอยยิ้มอ่อนหวานเช่นนี้รอต้อนรับเขา เพราะฉะนั้น...เรื่องแบบร่างเขาจะไม่เอ่ยถึงอีกเด็ดขาด ทั้งยังต้องคิดหาวิธีทำให้ฮ่องเต้พอใจด้วยเช่นกัน

26

"ข้าตัดชุดใหม่ให้เสียวสวย ท่านดูซิว่างามหรือไม่" ฉินโยวโยวทางชุดตัวน้อยสีชมพูตัวนั้นออกให้เหยียนตี้ดู สีหน้าท่าทางภูมิอกภูมิใจจนเหมือนกับว่าได้ทำผลงานยิ่งใหญ่อันเป็นที่ตกตะลึงของคนทั้งใต้หล้าสำเร็จ มิใช่แค่งานเย็บปักถักร้อยที่สตรีส่วนใหญ่ล้วนทำได้

เหยียนตี้รักษาสีหน้าเดิมไว้ไม่อยู่ในทันที "ทั้งตัวมันมีแต่ขน ยังต้องใส่เสื้อผ้าอะไรอีก" เป็นกระต่ายอ้วนที่สมควรตายตัวนั้นอีกแล้ว กระต่ายอัปลักษณ์ที่ช่างตามหลอกหลอนยิ่งนัก!

ผลงานที่ฉินโยวโยวพอใจไม่ได้รับคำชมอย่างที่ควรได้ นางจึงเบะปากพลางแค้นเสียงไม่พอใจขึ้นมาแล้ว

เหยียนตี้เป่าลมใส่หูนางแล้วเอ่ยว่า "ทว่าเจ้าฝึกมือไวก็ดีเหมือนกัน อีกปีสองปีเจ้าคลอดลูกให้ข้าสักหลายคน ทักษะฝีมือนี้ก็จะได้ใช้แล้ว"

เขาพูดพลางใช้มือขวาลูบเบาๆ บนท้องน้อยนาง

เหยียนตี้พลันนึกเสียใจอยู่บ้างแล้ว หากซินโยวโยวไม่ได้กินผลมุกชาด เหล่านั้นลงไป ไม่นานเวลานี้ในห้องนางอาจจะมีทายาทของเขายู่แล้ว พอมีลูก ข้อผูกมัดระหว่างเขากับนางก็จะยิ่งลึกซึ้ง และเขาเองก็จะสบายใจได้มากขึ้นกว่าเดิม

ซินโยวโยวโบหน้าแดง นางถลึงตาใส่เขา "ท่านติดเหยียนเหินยง มาแล้ว พุดเสียเหมือนข้าเป็นแม่หมู"

"พอพุดถึงหมู ข้าก็นึกขึ้นได้ว่าในห้องหนังสือของข้ามีหนังสืออยู่ สองสามเล่ม กลับไปพวกเรามาศึกษา 'หมูเดินผ่าน' สักหน่อยเถิด จากนั้น เจ้าก็ 'กินเนื้อหมู' เป็นเพื่อนข้า" เหยียนตี้เอียงศีรษะเม้มตึงหูนางไว้ ก่อนออกแรงจูบ น้ำเสียงเร่าร้อนยิ่งกว่าท่าที่ภายนอก

โบหน้าซินโยวโยวอดจะแดงเรื่อขึ้นหลายส่วนไม่ได้ เมื่อก่อนนาง รู้สึกไปได้อย่างไรว่าเหยียนตี้สามีปีศาจเป็นคนเรียบร้อยซื่อตรง เจ้าคนผู้นี้ ไม่ว่าอะไรก็กล้าพูดกล้าทำทั้งนั้น มิหนำซ้ำยังมีความคิดเรื่องใต้สะดือ อยู่เต็มท้องด้วย

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะในอดีตฝึกวิชาจนอดอันเกินไปหรือไม่

พิธีแต่งงานอย่างเป็นทางการของคนทั้งสองเหลืออีกไม่กี่วันก็จะมาถึง ตามธรรมเนียมแล้วคนทั้งสองไม่ควรจะพักอยู่ด้วยกันอีก ก่อนเหยียนตี้จะย้ายกลับไปเรือนศิลา พอนึกว่ากว่าจะถึงคืนวันงานพิธีเขา ไม่อาจ 'กินเนื้อหมู' ได้อีก ก็ยิ่งจับซินโยวโยว 'กิน' อย่างไม่ปราณี จนนางร้องขอให้ละเว้นไม่ขาดปาก เขาจึงยอมละเว้นให้อย่างไม่เต็มใจนัก

ในได้ห้านี้คาดวาคงจะมีเจ้าสาวเพียงไม่กี่คนที่มิชีวิตได้ผ่อนคลายกว่าซินโยวโยว ทุกวันนอกจากไปดูแล้วยกับเสี่ยวฮุยแล้ว ก็มีแต่เก็บตัว

อยู่ในเรือนพัก กลับเต็มอิมแล้วก็กิน กินอิมแล้วก็เย็บปักทำกลไกเล่น
เล่นพอแล้วก็นอนต่อ มีความสุขยิ่งกว่าหมูเสียอีก

เหียนตี้ถือโอกาสช่วงไม่กี่วันนี้พาจู้วีนเฟยเข้าไปห้องลับใน
คลังสมบัติได้ส่วน แล้วช่วยมันปิดด่านเลื่อนชั้นเช่นกัน

ที่นั่นมีสมุนไพรวิเศษอยู่จำนวนนับไม่ถ้วนทั้งยังมีราชันยูทรีชั้นสิบแปด
อย่างเหียนตี้ลงมือชี้แนะอย่างเต็มกำลังด้วยตนเอง การเลื่อนชั้นครั้งนี้
ของจู้วีนเฟยก็สามารถสำเร็จเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ชั้นเก้าหรือแม้แต่ว่า
ราชันสัตว์ชั้นสิบได้เช่นกัน

จินโยวโยวรู้เรื่องนี้เข้าก็ไม่พ้นพิจารณาจะคนรู้ลึกผิดต่อเสียสูญ

หากนางมีตะบะร้ายกาจสักหน่อย ด้วยสายเลือดอันเกรียงไกรของ
เสียสูญ มันก็ควรได้เป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ตั้งนานแล้ว

ยามที่ความละอายใจของจินโยวโยวปะทุขึ้นมา นางก็อดจะทำชุด
ตัวงามให้เสียสูญเพิ่มอีกหลายตัวเป็นการชดเชยไม่ได้ เสื้อผ้าของเหียนตี้
นางก็ได้หลงลืม จะอย่างไรไม่กี่วันนี้เหียนตี้ก็ต้องปิดด่านกักตัว
เป็นเพื่อนจู้วีนเฟย นางจึงนั่งตัดเย็บอยู่ในเรือนพัก

ด้วยความคล่องแคล่วหัวไวของจินโยวโยว แม้แต่อาวุธลับที่สลับ
ซับซ้อนอย่างที่สุดยังทำสำเร็จได้อย่างง่ายดาย งานเย็บปักถักร้อยจึง
เรียนไปเพียงเล็กน้อยก็ทำเป็นแล้ว เพิ่งทำเป็นไม่นานก็ทำได้เยี่ยมยอด

ก่อนหน้านี้นางก็เคยศึกษางานปักบนชุดที่ร้านผ้าไหมชื่อทำให้นาง
เหล่านั่นแล้ว พอให้ดูเหวี่ยงเหินยงเชิฐช่างปักผ่านางหนึ่งมาชี้แนะ
ด้วยตนเองเพียงสองสามวัน ฝีมือก็เหนือกว่าช่างปักผ้าจำนวนมากที่
ทำงานเย็บปักมาหลายปีไปไกล

วิธีเย็บปักมีเข้าไปเข้ามาเพียงไม่กี่อย่าง ไม่ว่าพูดอย่างไรฉันโยยโย
ก็เป็นยอดยุทธ์ชั้นเจ็ดคนหนึ่ง เรื่องมือไวตาไวมิใช่สิ่งที่ช่างปักผ้าธรรมดา
ทั่วไปจะเลียนแบบกันได้ ความสามารถในการทำความเข้าใจยิ่งต่างกัน
ราวฟ้ากับดิน

ช่างปักผ้าที่เคยขึ้นและฉันโยยโยผู้นั้นต่อมารายหลังบังเอิญได้เห็น
ถุงเหาะเป่าที่นางปักเข้าก็ตกใจจนดวงตาแทบถลน หลังจากนั้นมาไม่ว่า
เจอใครก็จะบอกว่าพระชายาของเซ่งผิงซินต้องเป็นเทพแห่งการเย็บปัก
จุดลงมาบนโลกแน่นอน

เหยียนตี้รู้ทุกความเคลื่อนไหวของฉันโยยโยดีจนแทบเหมือนรู้จัก
ฝ่ามือตนเอง มีหรือที่เธอจะไม่รู้ความลับเล็กๆ ของนาง ทว่าหาได้ยาก
ที่คนรักสหายจะมีน้ำใจเช่นนี้ เขาจึงยินดียิ่งที่จะให้ความร่วมมือสร้างทำ
ไขสือ รอคอยให้ความประหลาดใจมาถึง

เวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่วันผ่านไปอย่างรวดเร็วท่ามกลางความสงบสุข
จู้จิ้นเพยสภาวะคงที่ กำลังหลับลึกอยู่ในคลังสมบัติใต้สวนเช่นเดียว
กับด้าจู่และเสี่ยวฮุย ตราบที่ยังไม่ถึงวันเลื่อนขั้นอย่างเป็นทางการก็จะ
ไม่ตื่นขึ้นมา

ส่วนพิธีแต่งงานของฉันโยยโยกับเหยียนตี้ก็มาถึงท่ามกลางการ
รอคอยของคนทั้งหลายในจวนอ๋อง

ในจวนอ๋องแคว้นโคมประดับแถบผ้า ถึงวันงาน เหยียนตี้ก็พา
ฉันโยยโยที่แต่งอาภรณ์สวมเครื่องประดับอย่างงดงามอลังการเข้าวัง
ไปรับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ รวมทั้งแสดงความขอบคุณต่อไทเฮา

จากนั้นก็จัดพิธีและงานเลี้ยงสมรสภายในวัง

ขุนนางคนสำคัญในราชสำนักและสมาชิกครอบครัวของพวกเขา ก็ได้รับอนุญาตให้เข้าวังมาร่วมชมพิธีเช่นกัน ภาพอันครึกครื้นนี้ไม่ค่อยไปกว้งงานฉลองปีใหม่สักเท่าไร

ฉินโยวโยวรู้สึกได้ว่าในวังมีกลิ่นอายของผู้แข็งแกร่งระดับราชันยุทธ์เพิ่มมาอย่างน้อยเป็นสิบคน จึงอดจะแปลกใจอยู่บ้างไม่ได้ นางถือโอกาสระหว่างทางกลับจวนฮ่องหลังเสร็จงานเลี้ยงสมรสเอ่ยถามขึ้นว่า "इनรู้ๆ ในวังก็มีราชันยุทธ์เพิ่มมามากเพียงนั้น เดิมทีมิใช่มีเพียงเจ็ดคนหรือไร"

ในเมื่อมีราชันยุทธ์จำนวนมากเพียงนี้ ในตอนคืนปีใหม่อังไม่มาเวลาที่ต้องการพวกเขาที่สุดกลับไม่ปรากฏตัว วันนี้ไม่มีอะไรถึงกับเผล่ออกมาร่วมวงครึกครื้น ใช้ได้ทีเดียว!

เหยียนตู่อยู่ก่อนแล้วว่าฉินโยวโยวต้องสงสัย จึงบีบปลายจมูกนางพลางตอบ "พวกเขาคือผู้พิทักษ์ของสกุลเหยียนที่เฝ้าพิทักษ์เมืองสำคัญแต่ละแห่งในแคว้นเซียงเยวี่ อีกหนึ่งเดือนกว่าก็จะรบกับแคว้นตวลี่แล้ว พวกเขาถึงได้รู้ดจากแต่ละที่มาฟังคำสั่งเป็นการลับ ปกติพวกเขาจะไม่ออกห่างจากที่ประจำการแม้แต่ครึ่งก้าว"

ฉินโยวโยวมีความรู้เรื่องด้านทหารอย่างจำกัด จึงยอมรับคำอธิบายนี้โดยไม่คิดอะไรมาก

ยามทั้งสองกลับถึงจวนฮ่องเวลาก็กว้งเข้ายามซวีแล้ว แต่อันที่จริงพิธีแต่งงานยังไม่เสร็จสิ้น ตามธรรมเนียมของแคว้นเซียงเยวี่ เวลานั้นไม่มีเรื่องของเจ้าสาวแล้ว นางแค้ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้องหอ รอเจ้าบ่าวกลับมาเข้าหอก็พอ

ในขณะที่เจ้าบ่าวกลับต้องไปกราบไหว้บรรพบุรุษโดยมีบรรดาพี่น้องชายคอยอยู่เป็นเพื่อน หลังจากดื่ม 'สุราเพิ่มทายาท' ที่พี่ชายน้องชายทุกคนของตนส่งให้หมดแล้วถึงจะนับว่าเสร็จสิ้นได้

มีพี่น้องมากก็เป็นเรื่องเศร้าอย่างหนึ่ง ตี๋จนเมาหัวราน้ำกระทั้งไม่อาจเข้าหอได้ก็เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ ทว่าสำหรับเหยียนตี้แล้ว ต่อให้สุรามากเพียงไร หลังจากดื่มลงไปแล้วก็ไม่ต่างจากน้ำเปล่า

พี่ชายน้องชายของเหยียนตี้ไม่นับว่ามากนัก มีเพียงหกคน มีหน้าซ้ำนอกจากฮ่องเต้ที่ไม่กลัวเขาแล้ว แต่ละคนที่เหลือล้วนชนลูกชนพองกับใบหน้าไร้ความรู้สึกของเขาทั้งสิ้น ต่อให้เป็นอี่ชินอ่องเหยียนหนานเองก็รู้สึกทศะ ไม่กล้าก่อกรวนเหยียนตี้ในเวลานี้เช่นกัน

ฮ่องเต้พินิจมองใบหน้าของอี่ชินอ่องที่ดูยิ้มได้ผืนใจยังขณะก้าวมาเคารพสุราเพิ่มทายาท ฮ่องเต้กล่าวยิ้มๆ "เมื่อก่อนในใจน้องหกจะต้องดำเนินที่เราลำเอียงช่วยอาตี๋แต่ไม่ยอมจัดการคนที่ลอบทำร้ายเจ้าเป็นแน่..."

อี่ชินอ่องตอบกลับอย่างเนื้อยิ้มหนึ่งไม่ยิ้ม "กระหม่อมไหนเลยจะกล้า"

ฮ่องเต้ไม่สนใจเขา ยังคงพูดต่อไปว่า "บัดนี้เจ้าเข้าใจแล้วกระมัง พี่สะไภ้สั่งสอนน้องสามีที่พูดจาจบจ้วงถือเป็นการกระทำอันสมควร นี่เป็นเรื่องในครอบครัว วันหน้าหากน้องหกได้พบพี่สะไภ้ก็อย่าลืมเกรงใจเสียบ้าง"

อี่ชินอ่องแค้นเสียงออกจุมุกสองที ก่อนถอยกลับไปด้วยสีหน้าไม่พอใจ

ฮ่องเต้รอน้องชายคนสุดท้ายเคารพสุราเสร็จแล้วก็โบกมือกล่าวว่า "ดีกแล้ว น้องๆ ทั้งหลายกลับไปพักผ่อนเถอะ อาตี๋เจ้าตามเรามา"

มองดูพี่น้องห้าคนที่เหลือขอตัวจากไปด้วยท่าทางราวกับได้รับ
อภัยโทษครั้งใหญ่แล้ว เขียนตั๊กก็ขมวดคิ้วน้อยๆ อย่างแทบไม่สังเกตเห็น
วันนี้เป็นวันแต่งงานของเขา อีกฝ่ายมีเรื่องสำคัญอะไรถึงกับต้องลากเขา
มาพูดในวันนี้ให้ได้

ฮ่องเต๋คล้ายมองไม่เห็นสีหน้าไม่เข้าใจของเขียนตั๊ก เพียงลุกขึ้นยืน
ก่อนสืบท้าก้าวยาวเดินไปยังห้องหนังสือที่เรือนศิลา

ภายในห้องนอนที่เรือนศิลา ฉินโยวโยวอาบน้ำเสร็จแล้วก็มานั่งฟัง
อยู่บนตั่งนุ่มรอเขียนตั๊กกลับมาด้วยท่าทีเกียจคร้าน นางได้ยินเสียงหัวเราะ
อันครึกครื้นของลวี่อู้กับบ่าวหญิงสามคนที่นอกห้องอยู่แว่วๆ

นางรอนจนเพื่อก็เรียกพวกนางมาถามว่ากำลังคุยเรื่องสนุกอะไรอยู่
บ่าวหญิงสามคนที่เหลือล้วนเลื่อนสายตาไปมองลวี่อู้ ลวี่อู้จึงเปิดปากตอบ
ยิ้มๆ "หม่อมฉันคุยถึงประเพณีเจ้าสาวแกล้งเจ้าบ่าวของบ้านเกิดกับ
พวกนางเท่านั้นเองเพคะ หม่อมฉันไม่กล้าพูด...หากพระชายาทรงนำไป
เล่นกับท่านอ๋อง หม่อมฉันได้อะนาจอนาถเป็นแน่"

ฉินโยวโยวแค้นเสียงพูด "หากเจ้าไม่พูดมาตอนนี้ก็จะมิสภาพอนาถ
ตั้งแต่ตอนนี้นี่เลย!"

นางมินฮั้วเป็นกันเอง บ่าวหญิงทั้งสี่จึงทำตัวสบายๆ ยามอยู่ต่อหน้านาง
มาแต่ไหนแต่ไร คำขู่นี้พวกลวี่อู้จึงไม่กลัวแต่อย่างใด เอาแต่เฝ้าปาก
กลั่นยิ้มไม่ยอมพูด

ฉินโยวโยวเผยสีหน้าดูร้ายท่าทางขมึงทิ้งออกมา "หากเจ้าไม่พูด
ข้าจะให้พวกนางสามคนจก้เจ้า!"

บ่าวหญิงสามนางที่เหลือพากันหัวเราะคิกคักพลางล้อมวงเข้ามาจะลงมือจัดการ ลวี่อู้บ๊าย้เป็นที่สุด ในที่สุดก็อ่อนวอนขอร้อง "พูดแล้วเพคะ"

นางบอกวิธีที่เจ้าสาวแกล้งเจ้าบ่าวออกมาหลายวิธีอย่างไม่มีอำพราง ทว่าฉินโยวโยวฟังไปฟังมากลักรู้สึกว่านำไปใช้กับสามีปีศาจไม่ได้แน่นอน

หลอกให้เขาดื่มชี่อ้ว ทำให้เขาอาบน้ำเสร็จแล้วหาเสื้อผ้าวางเท้า ไม่เจอให้เจ้าบ่าวตอบคำถามถูกต้องถึงจะยอมให้เข้าห้อง...การจะแกล้งราชันยุทธ์ชั้นสิบแปดผู้หนึ่งด้วยวิธีการเช่นนี้ถือเป็นเรื่องเพ้อฝันเลยทีเดียว

ลวี่อู้เองก็มองออกถึงความไม่เห็นด้วยของฉินโยวโยว นางจึงกัดฟันพูดว่า "ยังมีวิธีที่โหดที่สุดอีกวิธีหนึ่งเพคะ ทำให้เจ้าบ่าวหาเจ้าสาวไม่เจอ! ตอนหม่อมฉันยังเล็กเคยเห็นอาหญิงท่านหนึ่งของหม่อมฉันออกเรือน บรรดาพี่สาวน้องสาวช่วยกันนำบันไดลิงมาให้นางปีนขึ้นไปนั่งบนช่อ จากนั้นก็บอกเจ้าบ่าวว่าเจ้าสาวหายตัวไป เจ้าบ่าววิ่งออกจากห้องหามาพลิกทั้งลานเรือนค้นหา กลับคิดไม่ถึงว่าที่แท้เจ้าสาวจะอยู่ในห้อง โดยตลอด ฮ่าๆ ต่อมาภายหลังอาหญิงของหม่อมฉันได้บอกว่ายังเป็นที่ที่คุ้นเคยยิ่งจะถูกละเลยได้ง่าย พวกหม่อมฉันยังชมว่านางฉลาดอยู่เลย"

ลวี่อู้พูดถึงตรงนี้ก็ยิ้มก่อนเอ่ยว่า "ทว่าพระชายาอย่าทรงคิดไม่ดีที่จะติกว่า ที่นี่คือจวนฮ่อง ทานฮ่องก็ทรงมีตบะสูงส่งเพียงนั้น ทรงใช้จิตกวาดดูมีหรือจะทรงหาไม่พบ"

เดิมทีฉินโยวโยวไม่ได้มีความคิดไม่ดีอะไรเลย ครั้นถูกลวี่อู้พูดเช่นนั้น นางก็นึกขึ้นได้ว่าในจวนฮ่องมีสถานที่หนึ่งที่สามีปีศาจอาจจะหาไม่พบจริงๆ...ห้องลับใต้ห้องหนังสือในเรือนศิลา!

ผนังสีดำในนั้นตลอดจนเพดานล้วนบุด้วยแก้วผลึกเสวียนอู๋ที่

สามารถสกัดกั้นการสอดส่องจากดวงจิต หากนางไปซ่อนตัวที่นั่น คาดว่า
เหยียนตี้คงจะคิดไม่ถึงชั่วขณะ

นางนึกถึงสถานที่นี้แล้วก็ใจหายวาบ 'ไม่ถูกต้อง! ท่าทางของลวี่อี้
ชัดเจนว่ามีเจตนาจะชักนำให้นางคิดถึงห้องลับแห่งนั้น เหตุใดจึงต้องทำ
เช่นนั้นด้วย

เพียงแค่ชอบเล่นซ่อนเลยยุให้นางไปล้อเล่นกับเหยียนตี้ หรือว่ามี
จุดมุ่งหมายอื่นกันแน่

นับตั้งแต่ตำหนักอักษรเกิดเรื่องกลไกบางส่วนใช้งานไม่ได้เนื่องจาก
นักกลไกและช่างฝีมือสมคบคิดกับศัตรูภายนอก ฉินโยวโยวก็ระแวงระวัง
ต่อท่าทีที่ผิดปกติของคนใกล้ชิดเพิ่มขึ้น

นางเตรียมพร้อมป้องกันเงียบๆ ก่อนจะเงยหน้าคลี่ยิ้มถามตรงๆ
"เจ้าตั้งใจจะล่อข้าไปที่ห้องลับได้ห้องหนึ่งสื่อใช่หรือไม่"

ลวี่อี้จึงนำไป นางคุกเข่าลงกับพื้นก่อนเอ่ยว่า "พระชายา หม่อมฉัน
มิกล้าเพคะ!"

ฉินโยวโยวกำลังสองจิตสองใจ ฉับพลันก็รู้สึกกังวลเย็นตลาลาย ตัวชา
ขยับเขยื้อนไม่ได้ นางกำนัลทั้งสามที่เดิมนยืนอยู่ข้างกายลวี่อี้ล้วนล้มลง
สลบไสลไปสิ้น

ในหุณนางได้ยินเสียงขันที่ซราผู้หนึ่งที่อยู่นอกหน้าต่างพูดว่า "ข้าบอก
ให้ลงมือตรงๆ ไปเลย เจ้ากลับยังจะเบลอ้งน้าลายล่อให้นางไปเองอีก"

เสียงนี้... เป็นจีกงกงราชันยูธอีกคนที่รับใช้อยู่ข้างกายฮ่องเต้
นอกเหนือจากฉิวกงกงที่สละชีพในหน้าที่ และก็เป็นคนสนิทที่ฮ่องเต้
ให้ความสำคัญที่สุดในยามนี้

เป็นฮ้องเต้ต้องการจัดการข้า หรือว่าคนเหล่านี้ถูกคนของสำนัก
เฟิงเสินทำให้กลายเป็นหุ่นเชิดมีชีวิตไปแล้ว! จีนโยวโยวในใจหวาดหวั่น
สับสน แม้แต่พูดยังพูดไม่ออกสักคำ นับประสาอะไรกับการใช้อาวุธลับ
ในตัว

นางประมาทเกินไปแล้ว สามปีศาจพูดได้ถูกต้อง นางสมควรลงมือ
ทันทีที่พบว่าลวี่อี่มีปัญห! ไม่ควรใจอ่อนลงเลย

ลวี่อี่ลุกขึ้นยืนพลงถอนหายใจเบาๆ ก่อนกล่าวกับจีนโยวโยว
"เดิมทีข้าไม่อยากทำเช่นนี้กับท่านจริงๆ ท่านไม่ต้องกลัว พวกเราไม่ได้
ต้องการสังหารท่าน เพียงแต่จะพาท่านไปทำความเข้าใจกับเรื่องหนึ่ง"

ถึงเวลานี้แล้ว ลวี่อี่ไม่มีความจำเป็นต้องหลอกอีก จีนโยวโยว
สบายใจขึ้นเล็กน้อย ทว่าเพียงไม่นานก็รู้สึกกลัวขึ้นมาอีก...เรื่องที่พวกเขา
ใช้อุบายพรรคนี้ สั่นเปลื้องเรียวแรงไปมากเพื่อให้ข้าได้รู้ชัด เกรงว่าจะ
ไม่ใช่เรื่องดี

ในสมองจีนโยวโยวมีบางอย่างวาบผ่าน คล้ายตระหนกได้ถึงอะไร
บางอย่าง แต่ก็ยังไม่อยากจะเชื่อนัก

ลวี่อี่ก้าวมาอุ้มนางขึ้น ก่อนหันหลังกลับเดินออกจากห้องนอนไปยัง
ห้องหนังสือที่ด้านข้าง

จีนโยวโยวมองดูลวี่อี่กับจี้กงกงเปิดกลไกห้องลับใต้ห้องหนังสือ
อย่างชำนาญยิ่ง ก่อนพานางมาส่งถึงในห้องลับแล้ววางลงข้างที่ทองแดง
ที่ใช้สำหรับถ่ายถอดเสียง

คนทั้งสองถอยออกไปอย่างรวดเร็วเป็นที่สุด เพียงไม่นานจีนโยวโยว
ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าคนสองคนดังมาจากที่ทองแดง

"ท่านมีเรื่องอะไรที่รับว่ามา" เป็นเสียงของเหยียนตี้

จากนั้นฉินโยวโยวกี้ได้ยื่นซองเต๋สี่เหลี่ยมผืนผ้าอย่างเอ้อระเหย

"ทำไมเล่า รีบร้อนอยากกลับไปเข้าหอ?"

"ไม่ผิด!" คำตอบของเหยียนตี้ยังคงเถรตรงยิ่ง แต่ฉินโยวโยวกี้กลับหัวเราะไม่ออก นางสังหรณ์ใจว่าเรื่องที่พวกเขาจะพูดต่อจากนี้เป็นเรื่องที่นางไม่อยากได้ยินที่สุด

"ข้อเสนอคราวก่อนของข้า เจ้าจะไม่พิจารณาจริงๆ?"

"ข้าบอกไปชัดเจนแล้ว โยวโยวเป็นภรรยาของข้า"

"ข้ามีวิธีที่ดียิ่งกว่า ไม่จำเป็นต้องให้เจ้าเอาตัวมารับดาบของข้าอีก เจ้าเองก็ไม่ต้องกลัวว่าจะทำให้ดวงใจของเจ้าต้องตกใจด้วย"

"ท่านไม่ต้องพูดอะไรแล้ว ข้าไม่มีทางตอบตกลง!"

หลังจากนั้นพวกเขาพูดอะไรกันบ้าง ฉินโยวโยวกี้ฟังไม่ได้ยินอีกอย่างใดคงไม่พ้นซองเต๋เกลี้ยกล่อมเหยียนตี้อย่างไม่รู้จักเบื่อหน่าย เพื่อหาทางให้นางยอมถอยร่นหวั่นไหวเครื่องหมายลึกลับบนแบบร่างกลไกบรรพบุรุษออกมา

เป็นเช่นนั้นเอง...เป็นเช่นนั้นที่คิดจริงๆ

ฉินโยวโยวค้นพบด้วยความสลดใจว่าที่แท้เรื่องราวในตอนนั้นมิใช่ความบังเอิญ

เรื่องลอบสังหารในคืนงานฉลองปีใหม่เป็นละครมาตั้งแต่ต้น ละครที่ทำให้นางยินยอมพร้อมใจบอกความลับของปิ่นใหญ่ว่าพวกเขาทั้งหมดนำขึ้นที่นางกลับถูกความอ่อนโยนอ่อนหวานและอาการบาดเจ็บสาหัส โชกเลือดของเหยียนตี้บังตา จนเป็นฝ่ายเอาตัวมาอยู่ในละครนี้อย่างโง่

กระบี่ที่ปักหน้าอกเหยียนตี้เป็นฝีมือของฮ่องเต้ พวกเขาพี่น้องมีชีวิตเดียวกัน ฮ่องเต๋ย๋อมไม่กล้าให้ผู้อื่นลงมือ ด้วยเหตุนี้กระบี่นั้นถึงเฉียดจุดสำคัญของเหยียนตี้ไป 'พอดิบพอดี' ดูเหมือนว่ากระบี่ได้แทงทะลุหัวใจเลือดไหลเต็มพื้น แต่สำหรับเหยียนตี้กลับไร้ซึ่งอันตราย

ละครที่มีความบังเอิญสารพัดนี้มีพิรุณมากมาย ทว่ากลับหลอกตาหลอกใจนางได้อย่างง่ายดายยิ่ง

อันที่จริงตั้งแต่ก่อนหน้านี้นางก็ถูกพวกเขาวางอยู่ในละครแล้ว เพียงแต่นางถือดีเกินไป เชื้อมั่นในความรู้สึกที่เหยียนตี้มีต่อนางเกินไป จึงคิดไปเองว่าเธอไม่มีทางทำร้ายนางจริงๆ และจะเปลี่ยนแปลงตนเองได้เนื่องจากเห็นนางเป็นคนสำคัญ

เขาเป็นคนเช่นไรนั้น ในใจจินโยวโยวรู้ช้านานแล้ว แต่นางยังคงยื่นกรานจะฟันเฟืองอย่างไร้เดียงसान่าขัน จวบจนบัดนี้นางไม่อาจไม่ตื่นขึ้นมา...

นางควรโทษใครดีเล่า เรื่องที่เหยียนตี้ให้สัญญาต่อนาง เขาล้วนทำได้จริงทุกเรื่อง ทว่าตั้งแต่ต้นจนจบเขาไม่เคยสัญญาว่าจะไม่หลอกนาง

นางเสียน้ำตาเพื่อเขา คำคินที่เฝ้าอยู่ข้างกายเขาด้วยความกระวนกระวายละอายใจเหล่านั้น ตอนนี้นึกดูก็เป็นแค่เรื่องที่เขาไม่ออกเรื่องหนึ่ง

ผ่านไปนานเท่าใดก็สุดรู้ จินโยวโยวคล้ายได้ยินเสียงฮ่องเต้ดังมาเข้าหู "บรรดาคนสกุลจินเหล่านั้น บัดนี้จะต้องงุนงมไม่เข้าใจเป็นแน่ว่าทั้งที่แคว้นเซียงเยวี่เรามีมือเทพนักกลไกอย่างน้องสะใภ้อยู่แล้ว เหตุใดเจ้ายังให้เงื่อนไขที่ดีเพียงนั้นแก่พวกเขาและร่วมงานกับพวกเขาอีก"

สกุลจิน?! จีนโยวโยวงงงอยู่บ้าง ผ่านไปชั่วครู่ถึงนึกได้ว่าน่าจะเป็นสกุลจินแห่งกู่ซานไถ หนึ่งในสามตระกูลใหญ่ด้านวิชาการไกล

จีนโยวโยวแค่คิดก็รู้แล้วว่าลี้ก๊ากับจี้กงกงล้วนรับคำสั่งมาจากฮ่องเต้ ถึงได้ลงมือกับนางเช่นนี้

ฮ่องเต้ก็แค่อยากทำลายความสัมพันธ์ของนางกับเหยียนตี้ ถึงได้ให้นางมาได้ยินแผนการร้ายของพวกเขาด้วยหูตนเอง ทว่าทำเช่นนั้นก็มีผลดีอะไรต่อเขาเล่า

เขาอุตส่าห์ฉีกหน้าบังคัปปานางมาไว้ในห้องลับนี้ เป็นไปไม่ได้เลยที่จะพูดเรื่องไร้สาระไร้ความสำคัญ การที่จู่ๆ เขาเอ่ยถึงสกุลจินขึ้นมาเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร

นางได้ยินเหยียนตี้พูดเสียงเข้มตามคาด "เรื่องของสกุลจิน ข้ามีสิทธิ์ตัดสินใจได้อย่างอิสระ ท่านไม่ต้องยุ่งให้มาก!"

"เรื่องบิดาของน้องสะใภ้ เจ้าคิดจะบอกนางเมื่อไร หากคนสกุลจินรู้ว่าน้องสะใภ้มีความสัมพันธ์กับพวกเขา เกรงว่าคงได้คิดหาทุกวิถีทางมาหลอกล่อน้องสะใภ้ไปจากมือของเจ้าแน่" ฮ่องเต้พูดยิ้มๆ

"นั่นก็ต้องดูว่าพวกเขามีปัญญาหรือไม่" เหยียนตี้เริ่มจะหมดความอดทนต่อการที่ฮ่องเต้ลากเขามาพูดพล่ามไม่หยุดในคืนวันแต่งงานของเขาแล้ว

แม้พี่ชายของเขาจะไม่มีความจริงจางมาแต่ไหนแต่ไร แต่ก็มิใช่คนจู้จี้ขี้นอย่างเด็ดขาด

ภายในห้องลับ จีนโยวโยวถูกเรื่องราวในคำพูดของฮ่องเต้ทำเอาตกใจจนอึ้งไปแล้ว บิดาของข้า...สกุลจิน? บิดาที่ลี้ก๊ากับของข้าเป็นคนของ

สกุลจินว! นี่มันเรื่องอะไรกันอีก

ฟังจากที่พูด เขียนตี้รู้เรื่องนี้มาก่อนแล้ว แต่เขากลับปิดบังนาง มาตลอดเช่นเดียวกัน ลับหลังกำลังวางแผนอะไรอีก

ภายในห้องหนังสือ เขียนตี้หมดความอดทนในที่สุด เขายืนขึ้น กล่าวว่า "ดีแล้ว มีเรื่องสำคัญอะไรค้อย่าว่ากันพຽ່ງนี้ เชิญเสด็จฟຽ່งกลับไป ได้แล้ว"

ฮ່องเต๋บรลຽຽดมຽ່งหมายแล้วจึงหัวเราะว่าก่อนเอ่ยว่า "อาตี้ เจ้าไย ต้องรีบร้อนปานนี้ เจ้าสาวของเจ้าก็อยู่ที่นี่แล้ว"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6186->